

ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 - 2009)*

อภิเชษฐ กาญจนดิฐ**

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง "ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมาย ความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 - 2009)" นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาที่มาและความสำคัญของกฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act : ISA) ฉบับ ค.ศ.1960 ต่อการเมืองมาเลเซีย ศึกษาความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียหรือ SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายฉบับนี้และผลกระทบจากความเคลื่อนไหวดังกล่าวต่อการเมืองมาเลเซีย โดยศึกษาตามระเบียบวิธีวิจัยทางประวัติศาสตร์ การศึกษาพบว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นเครื่องมือสำคัญของรัฐบาลมาเลเซียในการรักษาความสงบของประเทศ ขณะเดียวกันกฎหมายฉบับนี้ก็เป็นวัฒนธรรม "ความมั่นคง" และ "ความไม่มั่นคง" ในเวทีการเมืองและสังคมมาเลเซียสมัยใหม่ โดยรัฐบาลมาเลเซียคือหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญในการนิยามภาพ "ความมั่นคง" และ "ความไม่มั่นคง" ให้ดำรงอยู่ในสังคมอย่างต่อเนื่องเพื่อความชอบธรรมในการบังคับใช้และดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้ ทั้งนี้ที่ผ่านมารัฐบาลมาเลเซียใช้กฎหมายฉบับนี้จับกุมคุมขังผู้คนเป็นจำนวนมากจึงมีผู้ก่อตั้ง SUARAM ขึ้นเพื่อช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบดังกล่าวและเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ โดย SUARAM ใช้แนวคิดเรื่องสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยเป็นแนวคิดหลัก และทำงานร่วมกับผู้คนกลุ่มต่างๆ ในลักษณะเครือข่ายการทำงาน โดยในช่วงแรก SUARAM มุ่งช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายฉบับนี้และเผยแพร่ข้อมูลทางวิชาการเกี่ยวกับข้อบกพร่องของกฎหมายฉบับนี้ แต่หลังจาก ค.ศ.1998 เมื่อ SUARAM เข้มแข็งขึ้นประกอบกับบริบททางการเมืองและสังคมมาเลเซียที่เอื้อต่อการเคลื่อนไหวมากขึ้น

* บทความนี้ปรับปรุงจากงานวิจัยเรื่อง "ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 - 2009)" ผู้วิจัยขอขอบคุณสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ที่สนับสนุนงบประมาณ ขอขอบพระคุณ ศ.ดร.ชัยวัฒน์ สถาอานันท์ และอ.ดร.สายพิน ศุภพรมงคล ที่ปรึกษาโครงการวิจัยตลอดจนคณะทำงานสกว. และสมาชิก SUARAM ที่อำนวยความสะดวกในการทำงานชิ้นนี้

**อาจารย์ประจำหลักสูตรศ.บ. (ประวัติศาสตร์) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

ทำให้ SUARAM สามารถเคลื่อนไหวทางการเมืองได้อย่างเข้มข้นและหลากหลายขึ้น เช่น การจัดทำเอกสารรายงานสิทธิมนุษยชนประจำปีของมาเลเซีย การเข้าร่วมขบวนการทางการเมืองกับพรรคการเมืองฝ่ายค้าน และการจัดชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน ทั้งนี้ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาการเคลื่อนไหวทางการเมืองของ SUARAM มีส่วนช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายฉบับนี้ได้เป็นจำนวนมาก และช่วยกระตุ้นให้ประชาชนมาเลเซียมีสำนึกในแนวคิดประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : SUARAM, กฎหมายความมั่นคงภายใน, มาเลเซีย

Abstract

The objective of the study of "The Political Movement of SUARAM for Anti-Internal Security Act in Malaysia (1989 - 2009)" is to study about Internal Security Act (ISA) in Malaysia, especially study about political movements of SUARAM for anti - ISA and study about what are the affected to Malaysia politics when SUARAM take action and move. This research is studied by Historical methods. The research results found that this law are important for Malaysia government to maintain the security in Malaysia. Meanwhile, it is presented to "stability" and "instability" cultural tin Malaysia politics. Malaysia Government uses the power of this law to arrest many people. So that SUARAM was established for helping and assisting those affected by the Internal Security Act and requested to abolish this law.

Early SUARAM used the concept of Human Rights and Democracy and work with various group for moving and helping many people who effected by ISA. After 1998 SUARAM is strengthen and more powerful, they can take many actions and movements by issue the annual reports of human rights in Malaysia and distribute and attend with the opposition parties to take action and request the Government to abolish ISA.

All SUARAM³ movement can help many people who affected by ISA and can make more Malaysian to aware in democratic and human rights.

Keywords : SUARAM, Internal Security Act, Malaysia

บทนำ

กฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act: ISA) ค.ศ. 1960 เป็นเครื่องมือสำคัญของรัฐบาลมาเลเซีย³ ในการรักษาความสงบของประเทศแห่งนี้ โดยรัฐบาลมาเลเซียประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้หลังจากที่ประกาศยุติ "ภาวะฉุกเฉิน" ในประเทศเพียงหนึ่งวัน⁴ ทั้งนี้รัฐบาลมาเลเซียคาดหวังให้กฎหมายฉบับนี้เป็นหลักประกันความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและความมั่นคงของประเทศสืบต่อไป กฎหมายฉบับนี้จึงให้อำนาจอย่างสูงแก่รัฐบาลและเจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคง เช่น เจ้าหน้าที่สามารถจับกุมผู้ต้องสงสัยว่าเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของรัฐได้ทันที และสามารถคุมขังคนเหล่านั้นได้โดยไม่จำกัดเวลาและไม่จำเป็นต้องไต่สวนอย่างเปิดเผย ทั้งยังไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าบุคคลเหล่านั้นกระทำความผิดจริงตามข้อกล่าวหา (สุรชาติ บำรุงสุข. 2550 : 36-37) อย่างไรก็ตามหลังการเริ่มบังคับใช้เพียงไม่นานนักก็มีข้อสังเกตว่ารัฐบาลมาเลเซียเริ่มนำกฎหมายฉบับนี้มาใช้เพื่อจับกุมและคุมขังบุคคลจำนวนมากซึ่งไม่แน่ชัดนักว่ามีความผิดฐาน "ภัยคุกคามต่อความมั่นคงของชาติ" ดังกรณีนายอันวาร อิบรอฮิม (Anwar Ibrahim) ที่เคยต้องโทษภายใต้อำนาจกฎหมายฉบับนี้ถึง 2 ครั้ง คือ ในปี ค.ศ. 1974 ขณะเป็นแกนนำนักศึกษาที่เคลื่อนไหวทางการเมือง และในปี ค.ศ. 1998 ขณะเป็นรองนายกรัฐมนตรี ตลอดจนการจับกุมนักวิชาการ นักการเมือง สมาชิกองค์กรพัฒนาเอกชน ฯลฯ จำนวนมากในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1987 ภายใต้ชื่อ "ปฏิบัติการลาลัง" (Operation Lalang) เป็นต้น

ภายใต้ข้อสังเกตเรื่องความไม่โปร่งใสเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ "องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย" หรือ SUARAM (Voice of the Malaysian People/ Suara Rakyat Malaysia) เป็นองค์กรพัฒนาเอกชนที่ก่อตั้งขึ้นและมุ่งเคลื่อนไหวให้รัฐบาลมาเลเซีย

³ เดิมทีประเทศแห่งนี้ใช้ชื่อว่าสหพันธรัฐมาลายา แต่หลังปี ค.ศ. 1963 ได้เปลี่ยนมาใช้ชื่อว่าสหพันธรัฐมาเลเซีย ดังนั้นการใช้ชื่อเรียกประเทศแห่งนี้ไม่บทความชิ้นนี้จึงอิงตามเงื่อนไขดังกล่าวเป็นหลัก คือ หากเหตุการณ์เกิดขึ้นก่อนปีค.ศ. 1963 จะใช้ชื่อว่ามาลายา หากเหตุการณ์เกิดขึ้นหลังปีค.ศ. 1963 จะเรียกว่ามาเลเซีย หากมีเหตุการณ์ที่คาบเกี่ยวหรือต่อเนื่องเชื่อมโยงจะเรียกนามมาลายา/มาเลเซีย

⁴ ระหว่างเดือนเมษายน ค.ศ. 1948 - กรกฎาคม ค.ศ. 1960 รัฐบาลอาณานิคมอังกฤษและรัฐบาลมาลายาประกาศ "ภาวะฉุกเฉิน" ซึ่งใช้ปฏิบัติการทางทหารและการเมืองร่วมกันเพื่อปราบปรามการเคลื่อนไหวของขบวนการคอมมิวนิสต์ในมาลายาในขณะนั้น

ยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ โดยที่ผ่านมอดังกล่าวนี้ไม่มีบทบาทสำคัญในหลายเหตุการณ์ เช่น การจัดชุมนุมใหญ่กลางกรุงกัวลาลัมเปอร์ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 2009 เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ซึ่งมีผู้เข้าร่วมชุมนุมครั้งนั้นถึง 20,000 คน (<http://www.malaysiakini.com/news/109707> สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2552) จึงนำมาสู่ความต้องการที่จะศึกษาการเคลื่อนไหวทางการเมืองของ SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซียในช่วง ค.ศ.1989 -2009 เพราะแม้ที่ผ่านมามีผู้ศึกษาเรื่องกฎหมายฉบับนี้มาพอสมควร แต่ยังมีงานทางวิชาการไม่มากนักที่ศึกษาถึงปฏิกริยาทางการเมืองของผู้ที่ปฏิเสธกฎหมายฉบับนี้ โดยเฉพาะกรณีของ SUARAM ซึ่งยังไม่มีการศึกษาทางวิชาการใดที่ศึกษาถึงบทบาทขององค์กรแห่งนี้โดยตรง การศึกษาครั้งนี้จึงอาจช่วยให้เข้าใจความเคลื่อนไหวของผู้คนและการเมืองในประเทศมาเลเซียได้อีกมิติหนึ่ง

เอกสารและหลักฐานข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษาในประเด็นนี้มีเอกสารซึ่งเป็นประโยชน์ในการศึกษา 3 กลุ่มใหญ่ ดังนี้

1. เอกสารที่ให้ภาพบริบททางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของมาเลเซีย เช่น หนังสือของ R.S. Milne, and Diane K. Mauzy เรื่อง *Malaysian Politics under Mahathir* งานชิ้นนี้ให้ภาพการก้าวขึ้นสู่อำนาจ และการรักษาอำนาจทางการเมืองของนายกรัฐมนตรี ซึ่งครองตำแหน่งยาวนานที่สุดในประวัติศาสตร์การเมืองของมาเลเซีย และมีภาพพจน์การเป็นผู้นำแบบ "อำนาจนิยม" (R.S. Milne and Diane K. Mauzy, 1999)

หนังสือของ Meredith L. Weiss and Saliha Hassan เรื่อง *Social Movements in Malaysia from Moral communities to NGOs* ให้ภาพพัฒนาการขององค์กรพัฒนาเอกชนในมาเลเซียจากอดีตถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะเสนอการคลี่คลายตัวของบทบาทสมาคมหรือองค์กรการกุศลที่ค่อยๆ พัฒนาคลี่คลายมาเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนในปัจจุบัน (Meredith L. Weiss, 2003)

2. เอกสารเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องกฎหมายความมั่นคง รวมถึงตัวบทและบทวิเคราะห์กฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย เช่น หนังสือของ Alan Macmillan, Ken Booth and Russell Trood เรื่อง *Strategic Culture in Asia Pacific Region* ซึ่งเสนอว่าแนวคิดเรื่องความมั่นคงมีผลมาจากปัจจัยต่างๆ เช่น ประวัติศาสตร์ สภาพภูมิรัฐศาสตร์ วัฒนธรรมทางการเมือง รวมถึงบริบททางสังคมของแต่ละท้องถิ่น จนกล่าวได้ว่ากฎหมายหรือนโยบายด้านความมั่นคงเป็น "วัฒนธรรม" ในรูปแบบหนึ่งของรัฐ (Alan Macmillan, Ken Booth and Russell Trood, 1999)

เอกสารของคณะกรรมการปรับปรุงกฎหมาย (The Commission of Law Revision) เรื่อง Internal Security Act, 1960 ซึ่งสรุปตัวบท เนื้อหาและพัฒนาการของการใช้กฎหมายความมั่นคง เป็นเอกสารขั้นต้นที่เป็นประโยชน์ในการศึกษาในประเด็นเกี่ยวกับกฎหมายฉบับนี้ (The Commission of Law Revision, Internal Security Act, 1960, 2006) และเอกสารของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย (Human Rights Commission of Malaysia) เรื่อง Review of The Internal Security Act, 1960 ซึ่งแสดงถึงพัฒนาการของกฎหมายฉบับนี้ ตั้งแต่จุดเริ่มต้นและสาเหตุที่มาของการร่างกฎหมาย เนื้อหา สาระ ระเบียบปฏิบัติ กฎเกณฑ์ข้อบังคับปลีกย่อยต่างๆ และการบังคับใช้กฎหมาย เป็นต้น (Human Rights Commission of Malaysia, 2003)

เอกสารรวบรวมบทสุนทรพจน์และเอกสารเปิดผนึกของนายแพทย์ มหาเธร์ โมฮัมหมัด เช่น Encyclopedia of Dr.Mahathir Bin Mohamad Prime Minister of Malaysia เป็นเอกสารขั้นต้นที่สะท้อนให้เห็นทัศนะเรื่องกฎหมายความมั่นคงภายในปัญหาสิทธิมนุษยชนของนายกรัฐมนตรีผู้อยู่ในตำแหน่งยาวนานกว่า 2 ทศวรรษเอกสารเหล่านี้ช่วยให้เข้าใจแง่มุมจากฝ่ายผู้กุมอำนาจบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้มากขึ้น (Encyclopedia of Dr.Mahathir Bin Mohamad Prime Minister of Malaysia Volume 8, 2004)

3. เอกสารที่แสดงให้เห็นบทบาทการดำเนินงานของ SUARAM เช่น หนังสือของ Kua Kia Soong เรื่อง The Malaysian Civil Rights Movements ซึ่งผู้เขียนเป็นอดีตผู้ต้องขังในยุคปฏิบัติการลาลัง ต่อมา ผู้ก่อตั้งและดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ SUARAM งานชิ้นนี้กล่าวถึงอุปสรรคหลายประการในการทำงานด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย เช่น อคติของรัฐ ความไม่เข้าใจกันระหว่างผู้คนหลากหลายเชื้อชาติ ศาสนา และการที่รัฐบาลมาเลเซียใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเพื่อควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมืองของประชาชนที่ไม่เห็นด้วยหรือต่อต้านแนวทางของรัฐบาล เป็นต้น (Kua Kia Soong, 2005)

รายงานสถานการณ์สิทธิมนุษยชนประจำปีของมาเลเซียซึ่ง SUARAM ริเริ่มจัดทำและเผยแพร่ มาตั้งแต่ปีค.ศ.1998 จนถึงปัจจุบัน ซึ่งองค์กรสิทธิมนุษยชนและวงวิชาการระดับสากลยอมรับว่ารายงานนี้เป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องตรงในเรื่องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย เอกสารนี้เป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์บทบาทองค์กร SUARAM ในด้านการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (SUARAM, 2000; SUARAM, 2001; SUARAM, 2002; SUARAM, 2003; SUARAM, 2004; SUARAM, 2005; SUARAM, 2006; SUARAM, 2007; SUARAM, 2008; SUARAM, 2009; SUARAM, 2010)

รายงานสิทธิมนุษยชนประจำปีของ Human Rights Watch ซึ่งรายงานการละเมิดสิทธิมนุษยชนในพื้นที่ต่างๆทั่วโลก เอกสารขององค์กรสากลชุดนี้ช่วยตรวจสอบสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียในอีกแง่มุมหนึ่ง (Human Rights Watch, 2000; Human Rights Watch, 2001; Human, 2006; Human Rights Watch, Rights Watch, 2007)

ลักษณะและที่มาของกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย

กฎหมายความมั่นคงคือกฎหมายที่ให้อำนาจอย่างสูงแก่รัฐในยามที่ดินแดนนั้นๆเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่กระทบกระเทือนต่อความมั่นคง อย่างไรก็ตามกฎหมายเช่นนี้มักให้อำนาจอย่างสูงแก่ฝ่ายรัฐจนแทบไม่มีการตรวจสอบหรือถ่วงดุลจากหน่วยงานของรัฐและจากภาคประชาชน จึงมักปรากฏว่าปฏิบัติการภายใต้อำนาจกฎหมายเหล่านี้อาจกระทบหรือคุกคามสิทธิเสรีภาพของประชาชนได้บ่อยครั้ง อำนาจอันกว้างขวางของกฎหมายความมั่นคงจึงทำให้รัฐบาลของหลายประเทศไม่เพียงแต่ใช้กฎหมายเช่นนี้รักษาความมั่นคงของประเทศเท่านั้น แต่ยังมีกฏหมายเช่นนี้มาใช้รักษาความมั่นคงของรัฐบาลเองด้วย เช่น นำกฎหมายเช่นนี้มาควบคุมหรือปราบปรามคู่แข่งทางการเมืองหรือผู้ที่สืบทอดคิดแตกต่างไปจากรัฐบาล ในแง่นี้กฎหมายความมั่นคงจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่สามารถใช้ประโยชน์ทั้งเพื่อ "สร้าง" และ "รักษา" ความมั่นคงของรัฐบาลและประเทศได้เป็นอย่างดี

อย่างไรก็ตามกฎหมายความมั่นคงมิใช่กฎหมายที่ถือกำเนิดขึ้นอย่างโดดๆ โดยปราศจากเงื่อนไขและบริบทแวดล้อม การศึกษากฎหมายความมั่นคงจึงจำเป็นต้องศึกษาเงื่อนไขและบริบทในสังคมนั้นๆ ควบคู่ไปด้วย เพราะกฎหมายความมั่นคงเป็นเสมือน "วัฒนธรรม" รูปแบบหนึ่งของรัฐ เนื่องจากเป็นมรดกจากประวัติศาสตร์ สภาภูมิรัฐศาสตร์ วัฒนธรรมทางการเมือง บริบททางสังคมและชนของแต่ละท้องถิ่น (Alan Macmillan, Ken Booth and Russell Trood, 1999 : 3-22) ทั้งนี้ "ความมั่นคง" อาจเกิดขึ้นได้จากที่ผู้คนในสังคมหรือโดยรัฐมีส่วนสร้างหรือนิยามภาพ "ความไม่มั่นคง" ขึ้น เพื่อให้ผู้คนในสังคมนั้นตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างและรักษาความมั่นคงให้คงอยู่คู่สังคมนั้นต่อไป (Jutta Welds, Mark Laffrey, Hugh Gutterson and Raymond Duvall, (eds), 1999 : 1-34) ในกรณีนี้กฎหมายความมั่นคงที่ใช้อยู่ในมาเลเซียปัจจุบันพัฒนาขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมในยุคอาณานิคมซึ่งเป็นเวลาสำคัญในการพัฒนาระบบนิติบัญญัติในดินแดนแห่งนี้ ขณะที่กฎหมายพื้นเมืองในยุคก่อนหน้านั้นมีแนวคิดเรื่องความมั่นคงที่แตกต่างไป คือ มิได้มีกฎหมายความมั่นคงของ "รัฐ" ตามแนวคิด "สมัยใหม่" คงมีเพียงจารีตหรือธรรมเนียมที่กำหนดขึ้นเพื่อป้องกันผู้คิดหรือกระทำการใดๆ อันอาจส่งผลต่อความมั่นคงของตัวผู้ปกครองดินแดน

เท่านั้น ซึ่งกฎเกณฑ์ดังกล่าวเป็นการผสมผสานกันระหว่างความเชื่อพื้นเมือง จารีตแห่งราชสำนักและหลักศาสนาต่างๆ (ซูลีพร วิรุณหะ, 2551 : 43; R.H. Hickling, 1991; Datuk Zainal Abidin bin Abdul Wahid, 1983 : 103-104) ทั้งนี้กฎหมายความมั่นคงรูปแบบใหม่ในยุคอาณานิคมที่มีผลต่อการดำเนินชีวิตของผู้คนในดินแดนแห่งนี้มากที่สุดฉบับหนึ่ง คือ พระราชกฤษฎีกาภาวะฉุกเฉิน (Emergency Regulations Ordinance) ค.ศ.1948 ที่ใช้เพื่อแก้ปัญหาขบวนการคอมมิวนิสต์จนถึงปีค.ศ.1960 ซึ่งกฎหมายฉบับนี้นำมาสู่ปฏิบัติการทางทหารและทางการเมืองอย่างกว้างขวาง และหลังจากยุคภาวะฉุกเฉินไปแล้วรัฐบาลมลายาได้ประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงอีกฉบับหนึ่งซึ่งยังคงมีผลมาถึงปัจจุบัน นั่นคือ "กฎหมายความมั่นคงภายใน" ฉบับ ค.ศ.1960 ซึ่งประกาศใช้เมื่อ 1 สิงหาคมของปีดังกล่าว โดยทางการมาเลเซียระบುವัตถุประสงค์การประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ว่า

"...กฎหมายฉบับนี้มีขึ้นเพื่อความมั่นคงภายในของมาเลเซีย เพื่อป้องกันการคุกคาม เพื่อป้องกันความพยายามล้มล้างระบบการปกครอง เพื่อยับยั้งความพยายามของบุคคลหรือองค์กรใดๆก็ตาม ที่จะก่อความรุนแรงและก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในมาเลเซีย..."
(The Commissioner of Law Revision, 1960 : 9) (ระหว่างปี ค.ศ. 1960 - 1963 ในตัวบทของกฎหมายฉบับนี้ใช้คำว่ามลายา แต่หลังจากสถาปนาประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียแล้วก็ได้ปรับมาใช้คำว่ามาเลเซีย - ผู้วิจัย)

นับจากอดีตถึงปัจจุบันความชอบธรรมในการดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้ขึ้นอยู่กับภาพ "ความมั่นคง" และ "ความไม่มั่นคง" ของประเทศในแต่ละยุคสมัย ทั้งนี้รัฐบาลมาเลเซียคือหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญในการนิยามและนำเสนอความรับรู้เหล่านี้แก่ผู้คนในสังคมมาเลเซีย โดยที่ผ่านมารัฐบาลมาเลเซียได้นำเสนอภาพ "ศัตรู" หรือ "ภัยคุกคาม" ต่อความมั่นคงของชาติที่ต่างกันไปในแต่ละยุค เช่น ในยุคแรกเสนอว่าขบวนการคอมมิวนิสต์คือภัยคุกคามของชาติ ต่อมาก็เสนอว่าองค์กรพัฒนาเอกชนคือภัยคุกคามต่อการพัฒนาประเทศ และในปัจจุบันเสนอว่าขบวนการก่อการร้ายคือภัยคุกคามของชาติ เป็นต้น และภายใต้เงื่อนไขเกี่ยวกับความมั่นคงและความไม่มั่นคงเหล่านี้รัฐบาลมาเลเซียคือองค์กรที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในการยึดครองอำนาจและความชอบธรรมในการประกาศและบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้มาจนถึงปัจจุบัน

ประเด็นวิเคราะห์ด้วยทฤษฎีความมั่นคงภายในของมาเลเซีย

กฎหมายความมั่นคงภายใน ค.ศ. 1960 มีเนื้อหาทั้งสิ้น 4 หมวด คือ หมวดที่ 1 หมวดเบื้องต้น หมวดที่ 2 บทบัญญัติทั่วไปว่าด้วยความมั่นคงภายใน หมวดที่ 3 กำหนดพิเศษว่าด้วยพื้นที่ความมั่นคง หมวด 4 ข้อกำหนดเบ็ดเตล็ด โดยแบ่งได้ทั้งสิ้น 85 มาตรา ซึ่ง "ตัวบท" ของกฎหมายความมั่นคงภายใน ฉบับนี้สะท้อนให้เห็นสิ่งที่น่าสนใจหลายประการ ในที่นี้เลือกวิเคราะห์ใน 4 ประเด็นสำคัญ คือ คำนิยามของรัฐเรื่องความมั่นคงและภัยคุกคาม การให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ฝ่ายรัฐในการปฏิบัติงาน ภาวะ ความรับผิดชอบของผู้ปฏิบัติงาน และ ปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ประเด็นแรก คำนิยามของรัฐเรื่องความมั่นคงและภัยคุกคาม ซึ่งน่าสนใจว่าตัวบทของกฎหมายฉบับนี้มิได้ระบุไว้ให้ชัดเจนว่า "ความมั่นคง" คืออะไร แม้ในมาตราที่ 2 ซึ่งเป็นการนิยามศัพท์ต่างๆ ที่ใช้ในกฎหมายฉบับนี้ก็ไม่มีคำว่า ความมั่นคง (security) แต่อย่างไรก็ตามก็มิใช่อรรถาธิบาย (The Commissioner of Law Revision, 1960 : 9 - 13) อย่างไรก็ตามก็มิใช่อรรถาธิบายที่แสดงนัยยะให้ผู้อ่านเข้าใจว่า "ภัยต่อความมั่นคง" หมายถึง การคุกคามต่อความสงบสุข ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตลอดจนความสงบเรียบร้อยของระเบียบสาธารณะต่างๆ และความเป็นเอกภาพระหว่างประชาชนกลุ่มเชื้อชาติต่างๆที่อาศัยอยู่ร่วมกันในมาเลเซีย เป็นต้น ลักษณะเช่นนี้แสดงให้เห็นว่า "ความมั่นคง" เป็นสิ่งที่สามารถตีความได้อย่างหลากหลาย ซึ่งผู้มีสิทธิตีความว่าสิ่งใด คือ "ความมั่นคง" หรือ "ความไม่มั่นคง" คือ รัฐบาลมาเลเซีย ซึ่งลักษณะเช่นนี้ย่อมมีผลกระทบต่อผู้คนจำนวนมากดังจะได้อภิปรายประเด็นนี้ต่อไปข้างหน้า ซึ่งตัวบทที่สะท้อนให้เห็นลักษณะเช่นนี้ เช่น

"...มาตรา 22 ห้ามมิให้พิมพ์และ/หรือจัดจำหน่าย เอกสารหรือสิ่งพิมพ์ต่างๆ ซึ่งมีเนื้อหายั่วยู่ให้เกิดความรุนแรง ส่งเสริมหรือแนะนำให้ฝ่าฝืน ขัดขืน ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย หรือชวนให้ทำลายสันติสุข หรือก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นปรปักษ์ระหว่างประชากรที่มีความแตกต่างกันในเรื่องเชื้อชาติและชนชั้นวรรณะ หรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อผลประโยชน์ของประเทศ ระเบียบสาธารณะหรือความมั่นคงของมาเลเซีย..." (The Commissioner of Law Revision, 1960 : 27) (ขีดเส้นใต้โดยผู้วิจัย)

"...มาตรา 41 A. หากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วว่าบุคคลใดมีแนวคิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประเทศมาเลเซีย ก็ห้ามมิให้หน่วยงานใดๆ ของรัฐบาลและเอกชนรับบุคคลผู้นั้นเข้าทำงาน..." (The Commissioner of Law Revision, 1960 : 37) (ขีดเส้นใต้โดยผู้วิจัย)

"...มาตรา 41 B. หากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วว่าโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาใดมีวัตถุประสงค์เพื่อก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประเทศมาเลเซีย และสั่งสอนแนวคิดที่เป็นอันตรายแก่ลูกศิษย์และสังคม หรือเป็นสถานที่ชุมนุมของสมาคมที่ผิดกฎหมาย ก็สามารถสั่งปิดได้ทันที..." (The Commissioner of Law Revision, 1960 : 37) (ขีดเส้นใต้โดยผู้วิจัย)

ส่วนกรณีที่ว่าด้วย "ภัยคุกคาม" นั้นตัวบทของกฎหมายฉบับนี้ก็มิได้ระบุชัดเช่นกันว่าผู้ใดคือภัยคุกคามต่อความมั่นคงของชาติ ทั้งยังมิได้ระบุว่าบุคคลเหล่านั้นมีแนวคิดหรืออุดมการณ์เช่นไร โดยกล่าวไว้เพียงกว้างๆว่าเป็นบุคคลที่มุ่งทำลายสันติสุขของสังคมมาเลเซียเท่านั้น แต่จากบริบทของวันเวลาที่เริ่มบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ก็ทำให้เข้าใจได้ว่ารัฐบาลมาเลเซียและผู้มีส่วนจัดทำกฎหมายฉบับนี้มองว่าภัยคุกคามที่สำคัญต่อความมั่นคงของประเทศในขณะนั้นคือ ขบวนการคอมมิวนิสต์แห่งมาลายา เพราะข้อห้ามในบางมาตราของกฎหมายฉบับนี้สะท้อนให้เห็นว่าต้องการควบคุมกิจกรรมของขบวนการดังกล่าว เช่น

"...มาตราที่ 5 ห้ามจัดตั้งองค์กรที่มีรูปแบบกึ่งทหาร ซึ่งฝึกฝนหรือจัดให้มีการจัดกิจกรรมทางทหาร..." (The Commissioner of Law Revision, 1960 : 14)

"...มาตราที่ 6 ห้ามบุคคลจัดให้มีการฝึกฝนที่ผิดกฎหมาย เช่น ฝึกการสู้รบหรือต่อสู้ในรูปแบบของทหาร ตำรวจ หรือหน่วยงานด้านความมั่นคง..." (The Commissioner of Law Revision, 1960 : 16)

ประเด็นที่สอง การให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ฝ่ายรัฐในการปฏิบัติงาน ตัวบทของกฎหมายฉบับนี้ให้อำนาจอย่างสูงแก่ผู้ปฏิบัติงาน เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานด้านความมั่นคงได้โดยสะดวกและมีประสิทธิภาพสูงสุด นับตั้งแต่ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ซึ่งมีอำนาจสูงสุดในการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ ดังตัวบท เช่น

"...มาตราที่ 8 หากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วว่า บุคคลใดมีการกระทำที่เป็นภัยคุกคามต่อชีวิตและทรัพย์สินของผู้คนและความมั่นคงของประเทศมาเลเซีย ก็สามารถใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้ สั่งคุมขังบุคคลผู้นั้นได้คราวละไม่เกิน 2 ปี และมีอำนาจกักบริเวณบุคคลผู้นั้นคราวละไม่เกิน 2 ปี โดยให้พักอาศัยอยู่ในบริเวณที่กำหนดและไม่อนุญาตให้เดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ทั้งในและนอกประเทศ และมีอำนาจควบคุมมิให้บุคคลผู้นั้นเคลื่อนไหวกว หรือเข้าร่วม หรือแนะนำให้มีกิจกรรมต่างๆ ในที่สาธารณะ และมีอำนาจขยายช่วงเวลาการคุมขังและกักบริเวณได้อีกคราวละ 2 ปีโดยไม่จำกัดจำนวนครั้ง..." (The Commissioner of Law Revision, 1960 : 17 - 19)

"...มาตรา 54 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจสั่งทำลายสิ่งปลูกสร้างต่างๆ หากการทำลายนั้นๆ จำเป็นต่อปฏิบัติการด้านความมั่นคงหรือสิ่งปลูกสร้างนั้นๆ เกี่ยวข้องกับปัญหาด้านความมั่นคง..."(The Commissioner of Law Revision, 1960 : 49 -50)

มาตรา 76 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจตรวจสอบสมุดบัญชีเงินฝากของผู้ต้องสงสัย ผู้ต้องหาและผู้ต้องขัง (The Commissioner of Law Revision, 1960 : 64)

ถึงแม้ว่า "ในทางทฤษฎี" แล้วกฎหมายความมั่นคงภายในมอบอำนาจให้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ควบคุมการทำงานของกลไกต่างๆ แต่ "ในทางปฏิบัติ" แล้วยังมีอีกบุคคลหนึ่งที่มีบทบาทในการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ คือ นายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้ควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินและมีอำนาจสูงสุดทั้งในรัฐบาลและพรรคการเมือง จึงพบว่าบ่อยครั้งที่นายกรัฐมนตรีมาเลเซียจะเข้ามามีบทบาทในการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ โดยเฉพาะในสมัยนายกรัฐมนตรีมาฮาเธร์ โมฮัมหมัด ที่มีบุคลิกอันแข็งแกร่งและมีท่าทีทางการเมืองแบบอำนาจนิยมซึ่งนิยมใช้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้จับกุมและคุมขังผู้คนเป็นจำนวนมาก ในระยะเวลาที่เขาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี (R.S. Milne and Diane K. Mauzy, 1999; Won Hwang, 2003; John Hillely, 2001) ทั้งนี้ในบางช่วงเวลาที่นายกรัฐมนตรีมาฮาเธร์

โมฮัมหมัดดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีควบคู่กับตำแหน่งรมว.กระทรวงมหาดไทยก็ทำให้เขาสามารถบังคับใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้ได้ง่ายขึ้น นายแพทย์มหาเธร์ โมฮัมหมัดดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีมาเลเซีย ตั้งแต่ ค.ศ. 1981 - ค.ศ. 2003 และเคยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยควบคู่ไปด้วยระหว่าง ค.ศ. 1986 - ค.ศ. 1999

นอกจากนี้กฎหมายฉบับนี้ยังอนุญาตให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ทั้งตำรวจ ทหารและหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมี "อำนาจหน้าที่" สามารถใช้อาวุธและความรุนแรงได้โดยชอบธรรมและถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งนำไปสู่ข้อวิจารณ์ว่าการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวอย่างเข้มงวดอาจกระทบต่อชีวิต ทรัพย์สินและสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียได้โดยง่าย ซึ่งตัวบทที่ละเอียดอ่อนให้เห็นลักษณะเหล่านี้ เช่น

"...มาตรา 64 เจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับความมั่นคงสามารถจับกุมผู้ต้องสงสัยได้โดยไม่ต้องใช้ใบอนุญาต..." (The Commissioner of Law Revision, 1960 : 55-56)

"...มาตรา 65 เจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับความมั่นคงมีอำนาจค้นหา สืบสวน สอบสวน ผู้กระทำผิดได้ในพื้นที่ต่างๆ ตั้งแต่พื้นที่ส่วนบุคคล และพื้นที่สาธารณะ รวมถึงยานพาหนะส่วนบุคคลและยานพาหนะสาธารณะ ทั้งทางบก ทางน้ำและทางอากาศ..." (The Commissioner of Law Revision, 1960 : 56)

ประเด็นที่สาม ภาวะความรับผิดชอบของผู้ปฏิบัติงาน กฎหมายฉบับนี้แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลมาเลเซียพยายามปกป้องเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติงานภายใต้กฎหมายฉบับนี้เป็นอย่างดี ทำให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานไม่ต้องรับผิดชอบต่อผลอันเนื่องมาจากการปฏิบัติงานโดยเฉพาะเมื่อปฏิบัติงานผิดพลาด เพราะรัฐบาลมาเลเซียจะเป็นผู้รับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายในทางพาณิชย์ให้แก่ผู้เสียหาย ดังตัวบทเช่น

"...มาตราที่ 16 รัฐมนตรี หรือเจ้าหน้าที่ หรือคณะทำงานภายใต้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้มิจำเป็นต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงหรือข้อมูลข่าวสารในการปฏิบัติหน้าที่ หากพิจารณาแล้วว่าการเปิดเผยข้อมูลนั้นๆ มีผลกระทบต่องานประโยชน์ของชาติ..." (The Commissioner of Law Revision, 1960 : 24)

มาตรา 68 รัฐบาลจะจ่ายค่าชดเชยและค่าตอบแทนให้แก่ความเสียหายทางทรัพย์สินที่เกิดขึ้นจากปฏิบัติการภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายใน ทั้งที่เป็นทรัพย์สินอสังหาริมทรัพย์และสังหาริมทรัพย์ แต่จะไม่มีภาระชดเชยให้แก่ผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจากปฏิบัติการดังกล่าว (The Commissioner of Law Revision, 1960 : 57 - 58)

ประเด็นสุดท้ายปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชน กฎหมายฉบับนี้เนื้อหาสาระหลายประการที่ล้อแหลมต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนและขัดต่อหลักสากลหลายประการ ดังปรากฏเนื้อหาบางส่วนในตัวอย่าง เช่น

"...มาตรา 73 ไม่อนุญาตผู้ต้องหาภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายในได้รับสิทธิในการประกันตัว รวมถึงการให้อำนาจในการคุมตัวผู้ต้องหาโดยมีระยะเวลาคุมตัวเบื้องต้นได้ไม่เกิน 60 วัน โดยที่นายตำรวจสัญญาบัตรขึ้นไปมีอำนาจสั่งคุมตัวผู้ต้องหาได้เป็นเวลา 24 ชั่วโมง นายตำรวจระดับผู้ช่วยผู้กำกับการ มีอำนาจสั่งคุมตัวได้มากกว่า 48 ชั่วโมง และนายตำรวจระดับรองผู้กำกับการ มีอำนาจสั่งคุมตัวได้ตั้งแต่ 30 วันขึ้นไป..." (The Commissioner of Law Revision, 1960 : 61-62)

ประเด็นต่างๆ เหล่านี้สะท้อนให้เห็นปัญหาบางประการในตัวบทของกฎหมายฉบับนี้ได้เป็นอย่างดี และโดยเฉพาะหากมีการบังคับใช้ที่ไม่เป็นธรรมก็ยิ่งทำให้มีผลกระทบต่อสิทธิมนุษยชนได้ง่ายขึ้นเช่นกัน

กฎหมายความมั่นคงภายใน : ภาพสะท้อนการเมืองมาเลเซียว่าด้วยวัฒนธรรมความมั่นคงและความไม่มั่นคง สภาวะยกเว้น และการบังคับใช้ที่ขัดกับหลักสากล

หลังจากบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในฉบับนี้เพียงไม่นานนักรัฐบาลมาเลเซียก็เริ่มใช้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้ควบคุมคนหลายกลุ่มซึ่งไม่แน่ใจกันว่าเป็นภัยคุกคามต่อชาติ ดังเหตุการณ์วันที่ 3 ธันวาคม ค.ศ.1974 ซึ่งนักศึกษามาเลเซียจัดชุมนุมทางการเมือง ทำให้ตน ดร.อิสมาอิล (Tun Dr. Ismail) รมว.กระทรวงมหาดไทยในขณะนั้นใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้จับกุมแกนนำนักศึกษา เช่น อันวาริ อิบรอฮิม เกอร์เดีย ซิงส์ นิจาริ (Gurdia Singh Nijar) อิบรอฮิม อาลี (Ibrahim Ali) และนักวิชาการ เช่น ไชอิด ฮุสเซ็น อาลี (Syed Husin Ali) ลิม หม่า ฮุย (Lim Mah Hui) ตงกู ชามซูล บาห์เรน (Tengku Shamsul Bahrain) และนักศึกษาราว 1,100 คน ในข้อหาชุมนุมโดยผิดกฎหมาย

(Syed Husin Ali,1996) จากนั้นรัฐบาลก็ควบคุมกิจกรรมนักศึกษาอย่างเข้มงวดและจับกุมนักการเมืองฝ่ายค้านเรื่อยมา เช่น ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1976 รัฐบาลนายกรัฐมนตรีฮุสเซ็น ออนน์ (Hussein Onn) จับกุมนักการเมืองฝ่ายตรงข้ามอีก 6 ราย (Cheah Boon Kheng, 2002 : 161) เป็นต้น และนับตั้งแต่การประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 1960 จนถึงปีค.ศ. 1986 ซึ่งเป็นเวลา 1 ปี ก่อนหน้าเหตุการณ์การจับกุมครั้งใหญ่ในปีค.ศ. 1987 ในชื่อ “ปฏิบัติการลาลัง” ที่ต่อมาจะนำมาสู่การก่อตั้งองค์กร SUARAM ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นนั้น รัฐบาลมาเลเซียได้ใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้จับกุมผู้คนมาเป็นจำนวนมาก ดังสะท้อนให้เห็นผ่านตาราง ดังนี้

จำนวนการจับกุมบุคคลโดยอำนาจกฎหมายความมั่นคงภายใน ช่วง ค.ศ. 1970 - 1986 (SUARAM, 2001 : 21-22)

ปี ค.ศ.	จำนวนจับกุม (คน)	ปี ค.ศ.	จำนวนจับกุม (คน)	ปี ค.ศ.	จำนวนจับกุม (คน)
1960	30	1970	265	1980	326
1961	40	1971	431	1981	181
1962	37	1972	411	1982	76
1963	57	1973	258	1983	108
1964	265	1974	635	1984	58
1965	408	1975	770	1985	47
1966	143	1976	1,118	1986	67
1967	169	1977	1,180		
1968	278	1978	728		
1969	178	1979	532		

ตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมผู้คนเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในช่วงกลางทศวรรษที่ 1970 ซึ่งมีการจับกุมบรรดานักศึกษาและปัญญาชนที่วิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล โดยรัฐบาลตั้งข้อหาว่าคนเหล่านี้เป็นภัยต่อความมั่นคงแก่ประเทศ หรือพัวพันกับขบวนการคอมมิวนิสต์

การบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้เพื่อจับกุมบุคคลที่ต้องสงสัยว่าเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงพร้อมกันเป็นจำนวนมากครั้งสำคัญที่สุดครั้งหนึ่งเกิดขึ้นในเดือนตุลาคม ค.ศ.1987 โดยเหตุการณ์ดังกล่าวเริ่มต้นในวันที่ 11 ตุลาคม ค.ศ.1987 เมื่อเครือข่ายครูสอนภาษาจีนทั่วประเทศจัดชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียทบทวนมาตรการที่อนุญาตให้บรรจุอาจารย์ใหญ่และครูสอนภาษาจีนซึ่งไม่มีความรู้ภาษาจีนกลางเข้าประจำในโรงเรียนสอนภาษาจีนของเอกชนได้ ซึ่งต่อมานักการเมืองฝ่ายค้าน และสื่อมวลชนเชื้อสายจีนได้เข้าร่วมชุมนุมครั้งนี้ด้วย แต่บรรดาชาวมลายูผู้สนับสนุนรัฐบาลก็ออกมาต่อต้านการชุมนุมดังกล่าวของชาวจีนและเรียกร้องให้รัฐบาลยุติความไม่สงบดังกล่าวโดยเร็ว⁵

สถานการณ์ทางการเมืองข้างต้นทำให้ความขัดแย้งทางเชื้อชาติในมาเลเซียก่อตัวขึ้นอีกครั้งหนึ่ง และที่สุทธรัฐบาลมาเลเซียจึงมีคำสั่ง"ปฏิบัติการล้าง" ให้จับกุมผู้ชุมนุมที่คัดค้านรัฐบาลจำนวน 106 คน ในวันที่ 27 ตุลาคมค.ศ. 1987⁶ โดยรัฐบาลมาเลเซียให้เหตุผลในปฏิบัติการครั้งนี้ว่า "...เพราะรัฐบาลไม่อาจยินยอมให้การจลาจลลุกลามไปมากกว่านี้ได้..." (Far Eastern Economic Review, 1987 : 14) และตั้งข้อหาแก่บุคคลเหล่านี้ว่า "...พัวพันในกิจกรรมซึ่งกระตุ้นให้เกิดความแตกแยกกระหว่างเชื้อชาติภายในประเทศหรือมีส่วนกระตุ้นความรู้สึกเรื่องเชื้อชาติแก่ชุมชนชาวจีน..." (Kua Kia Soong, 2005 : 163-164) ปฏิบัติการล้างนำสู่การจับกุมและคุมขังผู้มีชื่อเสียงหลายคน เช่น ลิม กิต เสียง หัวหน้าพรรคกิจประชาธิปไตย (Democratic Action Party: DAP) จันดรา มูซาฟาร์ (Chandra Muzaffar) ประธานองค์กรพัฒนาเอกชน ALIRAN คาร์ปาล สิงห์ (Karpal Singh) รองหัวหน้าพรรค DAP จัน กิต ซี (Chan Kit Chee) รองหัวหน้าพรรคสมาคมชาวจีนมาเลเซีย (Malaysia Chinese Association : MCA) ลิม ฟง เส็ง (Lim Fong Seng) ประธานสมาคมนักศึกษาชาวจีน กัว เกีย ซุง ประธานฝ่ายกิจการสาธารณะแห่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ฮาลิม อาร์ชัท (Halim Arshat) ประธานยุวชนพรรคอิสลามแห่งมาเลเซีย (Pan Malaysian Islamic Party : PAS) โมฮัมเหม็ด ฟาห์มี อิบรอฮิม (Mohamed Fahmi Ibrahim) ประธานฝ่ายการศึกษาเยาวชน พรรคอัมโน ไอริน ซาเวียร์ (Irene Xavier) สมาชิกองค์กรช่วยเหลือผู้หญิง(Woman' s Aid Organization) เป็นต้น (New Straits Times, 1987 : p 1-2; New Straits Times, 1987 : 1-3; Far Eastern Economic

⁵ ผู้นำคนสำคัญที่ระดมมวลชนชาวมลายูมาชุมนุมต่อต้านการชุมนุมของชาวจีนในครั้งนั้น คือ นายนาจิบ ราซัค (Najib Razak) ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งประธานองค์กรเยาวชนพรรคอัมโน และปัจจุบัน (ค.ศ. 2012) ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของมาเลเซีย

⁶ หลังจากการจับกุมรัฐบาลมาเลเซียส่งตัวคนเหล่านี้ไปคุมขัง ณ ทัณฑสถานกามันติง (Kamunting) ในรัฐเปรัก อันเป็นที่คุมขังนักโทษจากกฎหมายความมั่นคงภายใน โดยรัฐบาลมาเลเซียยังคงใช้สถานที่แห่งนี้ในการกักตวงกล่าวหาจนกระทั่งปัจจุบัน

Review, 1987 : 12-14) ทั้งนี้รัฐบาลมาเลเซียยังสั่งปิดหนังสือพิมพ์รายวัน The Star และ Sin Chew Jit Poh รวมถึงวารสาร The Sunday Star และ Watan ซึ่งวิจารณ์การทำงานของรัฐบาลอีกด้วย (Ng Eng Kiet, 2553)

แม้กระทั่งต่อมาเมื่อเข้าสู่เข้าสู่ศตวรรษที่ 1990 และ 2000 ที่บริบททางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมเริ่มเปลี่ยนแปลงไป ทว่ารัฐบาลมาเลเซียก็ยังคงใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในอย่างต่อเนื่องเพื่อจับกุมบุคคลอื่นไม่เป็นที่พึงปรารถนาของรัฐบาล อย่างไรก็ตามในปีค.ศ.1989 ก็มีชาวมมาเลเซียกลุ่มหนึ่งได้ก่อตั้งองค์กรพัฒนาเอกชนขึ้นเพื่อสะท้อนภาพความไม่เป็นธรรมและข้อบกพร่องของกฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งองค์กรดังกล่าวคือ SUARAM นั้นเอง ซึ่งประเด็นเกี่ยวกับการใช้กฎหมายความมั่นคงของรัฐบาลมาเลเซียตั้งแต่ช่วงต้นศตวรรษที่ 1990 จนถึงปัจจุบัน และบทบาทขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงจะได้อธิบายต่อไปข้างหน้า

การดำรงอยู่ของกฎหมายความมั่นคงภายในดังที่กล่าวไปข้างต้นสะท้อนให้เห็นความสำคัญและความสัมพันธ์ของกฎหมายฉบับนี้กับบริบททางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของมาเลเซีย นับตั้งแต่กระบวนการจัดทำกฎหมายฉบับนี้ ตลอดจนแนวคิดที่ปรากฏในตัวบทซึ่งสัมพันธ์กับบริบทของมาเลเซียทั้งในด้านประวัติศาสตร์ อุดมการณ์ทางการเมือง รวมถึงบริบททางสังคม ฯลฯ กระทั่งอาจกล่าวได้ว่า การดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้เป็น "วัฒนธรรม" ประการหนึ่งของการเมืองและสังคมมาเลเซีย ในฐานะที่เป็นเครื่องมือถ่ายทอดและสืบทอดแนวคิดต่างๆของชาวมมาเลเซียในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมา ทั้งนี้กฎหมายฉบับนี้ยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการทำความเข้าใจวัฒนธรรมเรื่อง "ความมั่นคง" และ "ความไม่มั่นคง" ในสังคมมาเลเซีย โดยเฉพาะการพิจารณาบทบาทของรัฐบาลมาเลเซียในการนิยามภาพ "ความมั่นคง" และ "ความไม่มั่นคง" ให้ดำรงอยู่ในสังคมอย่างต่อเนื่อง กระทั่งภาพเหล่านี้กลายเป็นวัฒนธรรมทางการเมืองและสังคมที่สำคัญในดินแดนแห่งนี้ นับตั้งแต่ยุคขบวนการคอมมิวนิสต์ ยุคของขบวนการทางสังคม ยุคการก่อการร้ายและยุคการเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมผ่านระบบโทรคมนาคมและเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารในโลกปัจจุบัน ซึ่งการสร้างภาพเช่นนี้ให้ดำรงอยู่อย่างต่อเนื่องก็ทำให้รัฐบาลสามารถยึดกุมความชอบธรรมในการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ไว้ได้อย่างต่อเนื่องเช่นกัน

ปัญหาอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน คือ การบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้มักขัดแย้งกับหลักกฎหมายพื้นฐานของมาเลเซียและหลักสากลนิยมหลายประการ เพราะมักปรากฏว่าเจ้าหน้าที่มาเลเซียมักอาศัยอำนาจของกฎหมายฉบับนี้ปฏิบัติงานด้วยความรุนแรง ดังเคยมีผู้ต้องขังภายใต้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในร่วมลงชื่อร้องเรียนว่าตำรวจและผู้คุมใช้วิธีการทารุณต่างๆ เช่น การเผาหนวดและเคราของนักโทษมุสลิม

การไม่อนุญาตให้ผู้ต้องขังครอบครองคัมภีร์อัล กุรอาน และเมื่อนำตัวผู้ต้องขังไปไต่สวนก็ใช้ผ้าผูกตาและใส่กุญแจมือ รวมทั้งเปลือยตัวผู้ต้องขังจนอยู่ในสภาพเปลือย (SUARAM, 2005 : 32) ซึ่งสอดคล้องกับรายงานของ Human Rights Watch ที่ว่าเจ้าหน้าที่ของ มาเลเซีย ใช้ความรุนแรงต่อผู้ต้องขังคดีความมั่นคง เช่น การใช้ไฟจี้ตามร่างกาย การทุบตี อวัยวะเพศ การเตะและตีบ การตบหน้า รวมถึงข่มขู่ให้ผู้ต้องขังสภากาฬามีส่วนพัวพันกับ ขบวนการก่อการร้าย รวมถึงการบังคับให้ดื่มบิสลวะ การใช้รองเท้าตบหน้า การบังคับ ให้เลียรองเท้าตำรวจ เป็นต้น (Human Rights Watch, 2006 : 13-16) นอกจากนี้ญาติ ของผู้ต้องขังภายใต้อำนาจกฎหมายฉบับนี้ยังเผยว่าบรรดาเจ้าหน้าที่ไม่ค่อยอำนวยความสะดวก ให้ญาติเข้าเยี่ยมผู้ต้องขัง แม้ในกรณีที่อนุญาตก็จะมีเจ้าหน้าที่เข้าควบคุมอย่างใกล้ชิด ทั้งยัง ไม่อนุญาตให้ผู้ต้องขังพบทนายความ และเมื่อผู้ต้องขังเจ็บป่วยก็ไม่ได้รับการรักษอย่าง เหมาะสม รวมทั้งยึดเงินและสมุดบัญชีเงินฝากของผู้ต้องขังเอาไว้ทำให้ผู้ต้องขังไม่สามารถซื้อ อาหารหรือยารักษาโรคได้ และเมื่อญาติของผู้ต้องขังกลับจากการเข้าเยี่ยมผู้ต้องขังแต่ละครั้ง ก็มักมีข้อความข่มขู่มายังโทรศัพท์มือถือของคนเหล่านั้นอยู่เสมอ (SUARAM, 2003 : 32)

จากข้อมูลการบังคับใช้ความมั่นคงภายในอย่างเข้มงวดดังที่กล่าวไปก่อนหน้าจึงแสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติทางใต้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้ขัดแย้งกับกฎหมายสำคัญหลายฉบับ เช่น การจับกุมผู้ชุมนุมทางการเมืองซึ่งมีความเห็นตรงข้ามกับรัฐบาลนั้นขัดแย้งกับมาตรา 10 ของรัฐธรรมนูญฉบับเอกราชของมาเลเซีย ค.ศ.1957 ที่ระบุว่า

"...พลเมืองมาเลเซียมีสิทธิและเสรีภาพในการพูดและแสดง ความคิดเห็น รวมถึงมีสิทธิชุมนุมอย่างสันติโดยปราศจากอาวุธ และมีสิทธิก่อตั้ง องค์การต่างๆ..." (Constitution of Federation of Malaya 1957, 2007 : 4)

ยิ่งกว่านั้นการกระทำการอันรุนแรงต่อผู้ต้องหาและผู้ต้องขังดังที่กล่าวไปข้างต้นนั้น ยังขัดแย้งกับปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Rights) แห่งสหประชาชาติหลายๆ มาตรา เช่น มาตรา 5 "บุคคลใดจะถูกทรมานหรือได้รับการปฏิบัติหรือการลงโทษ ซึ่งทารุณโหดร้าย มนุษยธรรม หรือ หยามเกียรติมิได้" มาตรา 9 "บุคคลใดจะถูกจับ กักขัง หรือ เนรเทศโดยพลการไม่ได้" และมาตรา 10 "บุคคลชอบที่จะ เท่าเทียมกันอย่างบริบูรณ์ในอันที่จะได้รับการพิจารณาอย่างเป็นธรรมและเปิดเผยโดยศาล ซึ่งเป็นอิสระและไร้อคติในการวินิจฉัยชี้ขาดสิทธิและหน้าที่ ตลอดจนข้อที่ตนถูกกล่าวหาใดๆ ทางอาญา" รวมถึงมาตรา 11 ข้อ 1 "บุคคลซึ่งถูกกล่าวหาด้วยความผิดทางอาญา มีสิทธิที่

จะได้รับการสนับสนุนไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์จึงน่าจะมีการพิสูจน์ว่ามีความผิดตามกฎหมายในการพิจารณาโดยเปิดเผย ณ ที่ซึ่งตนได้รับหลักประกันทั้งหมดที่จำเป็นในการต่อสู้คดี" และมาตรา 19 "บุคคลมีสิทธิในเสรีภาพแห่งความเห็นและการแสดงออก สิทธินี้รวมถึงเสรีภาพที่จะยึดมั่นในความเห็นโดยปราศจากการแทรกสอด และที่จะแสวงหา รับ ตลอดจนแจ้งข่าว รวมทั้งความคิดเห็นโดยผ่านสื่อใดๆ และโดยมีต้องคำนึงถึงเขตแดน" และมาตรา 20 ข้อ 1 "บุคคลมีสิทธิเสรีภาพแห่งการชุมนุมและการสมาคมโดยสงบ" เป็นต้น (คณะอนุกรรมการสิทธิมนุษยชนและสันติภาพ, 2531 : 13-22) ดังนั้นนอกเหนือจากข้อบกพร่องในแง่ตัวบทดังที่ได้กล่าวไปข้างต้นแล้ว กฎหมายความมั่นคงภายในก็ยังมียุทธศาสตร์สำคัญในแง่การบังคับใช้ด้วยเช่นกัน

ทัศนะรัฐบาลมาเลเซียต่อกฎหมายความมั่นคงภายใน

ถึงแม้ที่ผ่านมาจะมีคำถามเกี่ยวกับความไม่เหมาะสมของกฎหมายฉบับนี้ทั้งในแง่ของตัวบทและการบังคับใช้ แต่ตัวแทนระดับสูงของรัฐบาลมาเลเซียยังคงยืนยันกรานอย่างต่อเนื่องว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นสิ่งสำคัญต่อการพิทักษ์ความมั่นคงของมาเลเซีย ดังที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด เคยกล่าวไว้ในวาระครบรอบการดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เมื่อ 16 กรกฎาคม ค.ศ. 2001 ว่า "...รัฐบาลมาเลเซียจะไม่มีคำขอโทษต่อใครๆทั้งสิ้น ในกรณีนี้รัฐบาลบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน..." (SUARAM, 2002 : 26) และในช่วงต้นทศวรรษ 2000 เมื่อรัฐบาลสหรัฐวิจารย์รัฐบาลมาเลเซียเรื่องการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในก็ทำให้รองนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ อาหมัด บาดาวี ตอบโต้ว่า "...การใช้กฎหมายฉบับนี้ไม่ใช่เรื่องการเล่นสนุกตามอำเภอใจ แต่เป็นเรื่องการพิทักษ์ความมั่นคงของประเทศ..." (SUARAM, 2002 : 26)

ขณะที่ โอฮาเหม็ด บากรี โอมาร์ (Mohamed Bakri Omar) ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติตำรวจของมาเลเซีย ก็เคยกล่าวไว้ในการประชุมเวทีว่าด้วยประชาธิปไตยและความมั่นคงโลก ณ นครอิสตันบูล ประเทศตุรกี เมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2005 ว่า "...สถานการณ์ความมั่นคงของโลกในยุคปัจจุบัน ทำให้รัฐบาลทั่วทั้งโลกมีพื้นฐานของเหตุผลและข้อเท็จจริงอันสมควรที่จะบังคับใช้กฎหมายความมั่นคง ซึ่งในบางครั้งกฎหมายเหล่านั้นอาจขัดแย้งกับหลักสิทธิมนุษยชนบ้าง..." (SUARAM, 2005 : 33)

ส่วนการที่มีผู้ร้องเรียนว่ามีเจ้าหน้าที่กระทำการไม่เหมาะสมต่อผู้ต้องขังนั้น บรรดาเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐบาลมาเลเซียต่างพากันก็ปฏิเสธอย่างแข็งขัน เช่น นายฮาดี ฮามิด

อัลบาร์ (Syed Hamid Albar) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศได้ตำหนินักข่าว
ซึ่งเสนอข่าวว่าทัศนสถานของมาเลเซียมีสภาพไม่เหมาะสมและเจ้าหน้าที่มักปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง
ไม่ต่างจากทัศนสถานในอิรัก ขณะที่นายกรัฐมนตรี อับดุลละห์ อาหมัด บาดาวี ก็ยืนยันว่า
ไม่มีเหตุการณ์ร้ายในทัศนสถานของมาเลเซียดังที่มีการกล่าวหาแต่อย่างใด (SUARAM,
2005 : 34)

อย่างไรก็ตามหลังจากมีข้อร้องเรียนเป็นจำนวนมากถึงข้อบกพร่องของกฎหมายฉบับนี้
รัฐบาลมาเลเซียได้ตั้งคณะทำงานเพื่อหาแนวทางแก้ไขปรับปรุงกฎหมายความมั่นคงภายใน
ขึ้นในช่วงต้นปี ค.ศ. 2004 แต่ต่อมา นายราอิส ยาติม (Raisb Yatim) รัฐมนตรี
ยุติธรรมก็กล่าวว่าจะยังคงไม่มีการแก้ไขกฎหมายความมั่นคงภายใน เพราะกฎหมายฉบับนี้เป็น
เครื่องมือรักษาสันติภาพของมาเลเซีย ขณะที่รองนายกรัฐมนตรีนาจิบ ราซัค กล่าวไว้เมื่อเดือน
ธันวาคม ค.ศ. 2008 ว่า "...กฎหมายความมั่นคงภายในเป็นเครื่องมือปกป้องประเทศของเรา
จากการก่อการร้าย และเหตุผลสำคัญที่เราไม่จำเป็นต้องมีกฎหมายต่อต้านการก่อการร้าย...
ก็เป็นเพราะเรามีกฎหมายความมั่นคงภายในอยู่แล้วนั่นเอง..." ("Najib : ISA has protected
country from terrorism", 2008 : 1)

ถ้อยแถลงของผู้บริหารของมาเลเซียข้างต้นแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลมาเลเซียยังคงให้
ความสำคัญกับกฎหมายฉบับนี้อย่างยิ่ง อันเป็นผลจากการที่กฎหมายฉบับนี้มีอำนาจอย่างสูง
จนทำให้รัฐบาลสามารถใช้มันเพื่อรักษาความมั่นคงของประเทศและความมั่นคงของรัฐบาล
ควบคู่กันไป อย่างไรก็ตามการใช้กฎหมายฉบับดังกล่าวอย่างรุนแรงก็ทำให้เริ่มมีผู้เรียกร้องให้
รัฐบาลทบทวนท่าทีในการบังคับใช้กฎหมายฉบับดังกล่าว ซึ่งองค์กรที่มีบทบาทสำคัญใน
การเรียกร้องดังกล่าวคือ SUARAM นั่นเอง

จุดกำเนิดและโครงสร้างขององค์กร SUARAM

เมื่อรัฐบาลมาเลเซียปล่อยตัวผู้ต้องขังจากปฏิบัติการลาลังทั้งหมดในปีค.ศ.1989
บรรดาอดีตนักโทษเหล่านี้ รวมถึงเครือญาติ นักวิชาการและสื่อมวลชนจำนวนหนึ่งได้รวมตัวกัน
เพื่อช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากปฏิบัติการลาลังและเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิก
การบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ ต่อมาคนเหล่านี้ร่วมกันก่อตั้ง SUARAM ขึ้นเมื่อ 5 สิงหาคม
ค.ศ. 1989 โดยแถลงว่า "...SUARAM ก่อตั้งขึ้นโดยมีเหตุผลจากความกังวลของเราในเรื่อง
ความเสื่อมทรามของสิทธิมนุษยชนแห่งรัฐ และการบังคับใช้กฎหมายอย่างไม่เหมาะสมซึ่งเกิดขึ้น
อยู่บ่อยครั้ง รวมถึงปัญหาเรื่องการจัดสิทธิขั้นพื้นฐานของพลเมือง ซึ่งปัญหาทั้งปวงเหล่านี้

มีเหตุผลมาจากความต้องการที่จะทำลายล้างผู้มีความคิดแตกต่างและการไร้ซึ่งพื้นที่ของสำนักประชาธิปไตยในสังคมมาเลเซีย เราจึงยืนยันอย่างชัดเจนว่าต้องการให้พลเมืองมาเลเซียร่วมกันเรียกร้อง พิทักษ์และสนับสนุนสิทธิมนุษยชนอันเป็นพื้นฐานที่ถาวรและยั่งยืนของเรา..." (Kua Kia Soong, 2009 : 15)

หลังการก่อตั้ง SUARAM พยายามดำเนินงานโดยใช้แนวคิดสากล เช่นประชาธิปไตย และหลักสิทธิมนุษยชน เป็นเครื่องมือสำคัญในการต่อสู้กับกฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่สำคัญในเวทีการเมืองมาเลเซีย ซึ่งการต่อสู้ดังกล่าวยังคงดำเนินต่อมาจนกระทั่งปัจจุบัน โดยลักษณะของแนวคิดดังกล่าวสะท้อนผ่านวิสัยทัศน์และยุทธศาสตร์ของ SUARAM ที่ว่า

1. จะทำงานเพื่อให้สังคมมีสันติสุข เสรีภาพ ความเท่าเทียม ความยุติธรรมที่เหมาะสมและยั่งยืน โดยกระบวนการพัฒนาศักยภาพของบุคคล และสร้างการเคลื่อนไหวของประชาชน ด้วยการกระตุ้นการเคารพและการปกป้องสิทธิมนุษยชน
2. จะทำงานเพื่อสนับสนุน พัฒนาและดำเนินการด้านสิทธิมนุษยชนที่มีประสิทธิภาพ อันจะทำให้ประชาชนทั้งหมดได้รับเสรีภาพ ความเท่าเทียมและความยุติธรรม
3. จะทำงานเพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนและความช่วยเหลือด้านทรัพยากรข้อมูลข่าวสาร ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ ด้วยความมุ่งหวังว่าสิ่งเหล่านี้จะช่วยทำให้เกิดประสิทธิภาพทั้งในระดับบุคคลและการร่วมมือกันในภารกิจด้านสิทธิมนุษยชน
4. จะทำงานเพื่อมุ่งสร้างการเติบโตของระบบประชาธิปไตยอันสมบูรณ์ ด้วยการสร้างสำนักเรื่องสิทธิและความเป็นพลเมือง" (Kua Kia Soong, 2009 : 1-2)

องค์กร SUARAM มีลักษณะการทำงานร่วมกันแบบหลวมๆ ในลักษณะ "เครือข่าย" ของผู้ที่สนใจปัญหาสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย โดยเฉพาะกลุ่มปัญญาชนในมหาวิทยาลัย สื่อมวลชนและนักการเมืองบางส่วน การทำงานแบบ "เครือข่าย" ทำให้ SUARAM แสวงหากำลังคน เทคโนโลยี ช่องทางการเผยแพร่ข้อมูล ฯลฯ ที่เป็นประโยชน์ในการขับเคลื่อนกิจกรรมของตนจากองค์กรพันธมิตรอื่นๆ ได้มากขึ้น ทั้งนี้ SUARAM ยังอนุญาตให้สมาชิก

ของตนเป็นสมาชิกองค์กร สมาคมหรือพรรคการเมืองอื่นๆ ควบคู่กันไปได้ (Kris Kharina, 2553) ซึ่งการที่ SUARAM เปิดกว้างให้สมาชิกของตนทำงานร่วมกับองค์กรอื่นๆ ทั้งยังเปิดกว้างสำหรับคนทุกเชื้อชาติ ศาสนา ภาษาหรืออุดมการณ์ทางการเมือง และยินดีร่วมงานกับองค์กรอื่นๆ ทำให้ SUARAM สามารถแสวงหาความร่วมมือและความช่วยเหลือได้มากขึ้น (Nalini Elunalai, 2553)

ในปัจจุบัน SUARAM มีโครงสร้างองค์กรดังนี้ 1. ผู้อำนวยการบริหาร รับผิดชอบการดำเนินงานทั้งหมดขององค์กร ตลอดจนแนะนำและประสานการทำงานกับทุกฝ่าย 2. คณะเลขาธิการ มีหน้าที่อำนวยความสะดวกในการทำงานของ SUARAM 3. คณะทำงานสนับสนุนเลขาธิการ มีหน้าที่สนับสนุนและอำนวยความสะดวกในการทำงานของ SUARAM 4. สำนักงานสาขา เป็นหน่วยงานย่อยในพื้นที่ต่างๆ 5. เพื่อน SUARAM เป็นเครือข่ายอาสาสมัครที่สนับสนุนภารกิจของ SUARAM เช่น เผยแพร่ความเคลื่อนไหวของ SUARAM ช่วยงานเอกสารและตรวจสอบสถานการณ์ต่างๆ ระดมเงินทุน วิจัยและงานด้านกฎหมาย ฯลฯ 6. คณะทำงาน เป็นตัวแทนขององค์กรที่ทำงานในกิจกรรมต่างๆโดยประสานงานร่วมกับกลุ่มเพื่อน SUARAM 7. สมาชิก คัดเลือกจากผู้ที่มิสถานะเป็นเพื่อน SUARAM และมีประสบการณ์งานด้านสิทธิมนุษยชนหรือได้รับคำรับรองจากสมาชิก SUARAM (Kua Kia Soong, 2009 : 2-5)

เนื่องจากลักษณะของการทำงานในรูปแบบของเครือข่ายหลวมๆ ดังที่กล่าวไปข้างต้น ทำให้ยากที่จะระบุจำนวนผู้ร่วมงานกับ SUARAM ในปัจจุบันได้อย่างแน่นอน แต่ คริส คารินา (Kris Kharina) ผู้จัดการข้อมูลในระบบอินเทอร์เน็ตให้ SUARAM และ นาลินี อีลูนาลาอี (Nalini Elunalai) สมาชิก SUARAM ผู้รับผิดชอบโครงการ "ยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน" (Abolish ISA) ระบุว่าปัจจุบัน SUARAM มีคณะทำงานราว 50 คน และมีเครือข่ายความร่วมมือราว 1,000 คน (Kris Kharina, 2553 ; Nalini Elunalai, 2553) ทั้งนี้จำนวนเครือข่ายและผู้เข้าร่วมโครงการขึ้นอยู่กับว่าโครงการนั้นๆของ SUARAM เป็นที่สนใจของสังคมมากน้อยเพียงไร เพราะหากเป็นโครงการซึ่งเป็นที่สนใจของสังคมก็ทำให้มีผู้เข้าร่วมโครงการนั้นมากขึ้นไปด้วย เช่น การชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายในซึ่งเป็นประเด็นที่ชาวมาเลเซียให้ความสนใจก็มีผู้เข้าร่วมชุมนุมหลายพันคน และบางครั้งก็อาจมีผู้เข้าร่วมชุมนุมถึงหนึ่งหมื่นคนหรือมากกว่านั้นก็ได้ (Nalini Elunalai, 2553)

ปัจจุบัน SUARAM มีภารกิจหลายโครงการ เช่น 1. โครงการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในและการคุมขังโดยไม่มีการไต่สวน 2. โครงการปฏิรูประบบตำรวจ 3. โครงการเสรีภาพในการพูดและแสดงความคิดเห็น 4. โครงการเสรีภาพในเรื่องข้อมูลข่าวสาร 5. โครงการช่วยเหลือผู้อพยพ ผู้ลี้ภัยและการแก้ปัญหาการค้ามนุษย์ 6. โครงการเลือกตั้งอย่างเสรีและยุติธรรม แต่งานหลักของ SUARAM ยังคงเป็นงานด้าน การต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน ภารกิจเหล่านี้ทำให้ SUARAM ต้องใช้งบประมาณจำนวนมาก ซึ่งที่ผ่านมา SUARAM ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากกองทุนและเงินบริจาคทั้งจากภายในประเทศและต่างประเทศ เช่น The National Endowment for Democracy: NED แห่งสหรัฐอเมริกา (Kris Kharina, 2553) และการจำหน่ายสินค้าบางประเภทเพื่อหางบสนับสนุนการทำงาน โดยเฉพาะในช่วงที่ต้องเคลื่อนไหวทางการเมืองในกิจกรรมต่างๆ มากขึ้น (Ong Jin Cheng, 2553)

ตลอดระยะเวลากว่า 2 ทศวรรษที่ผ่านมา SUARAM มีกิจกรรมเคลื่อนไหวเพื่อต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน โดยอาจแบ่งการเคลื่อนไหวออกเป็น 2 ช่วงคือ ช่วงแรก (ค.ศ.1989 - 1997) ซึ่งเป็นช่วงวางรากฐานขององค์กรและพัฒนาแนวคิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย และช่วงที่สอง (ค.ศ.1997 - 2009) ซึ่งเป็นช่วงที่การเคลื่อนไหวทางการเมืองกว้างขวางและเข้มข้นมากขึ้น

ความเคลื่อนไหวของ SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคง ค.ศ. 1989 - 1997

ในช่วงเวลานี้รัฐบาลมาเลเซียให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยมุ่งลงทุนในโครงการพัฒนาขนาดใหญ่ เช่น การสร้างเขื่อน การทำอุตสาหกรรมป่าไม้ การเวนคืนที่ดินของรัฐ ฯลฯ ซึ่งต่อมาโครงการเหล่านี้กระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชนจำนวนมาก ภาวะเช่นนี้หันนำมาสู่ความกังวลของนักวิชาการ นักการเมืองฝ่ายค้าน สมาชิกองค์กรพัฒนาเอกชนและประชาชนในพื้นที่ซึ่งได้รับผลกระทบจากโครงการเหล่านั้น เป็นต้นคนเหล่านี้จึงเริ่มคัดค้านการพัฒนาของรัฐบาล เช่น การคัดค้านโครงการสร้างเขื่อนบักัน (Bakun Dam) ในเขตรัฐซาราวัก ซึ่งกระทบต่อที่ทำกินของชนเผ่าพื้นเมืองต่างๆ รวมถึงความสูญเสียที่เกิดขึ้นต่อทรัพยากรธรรมชาติในป่าร้อนชื้นที่สมบูรณ์ที่สุดแห่งหนึ่งในภูมิภาคนี้ (Sundari Ramakrishnan, 2003 : 125-126) ต่อมารัฐบาลมาเลเซียจึงพิจารณาว่าองค์กรพัฒนาเอกชนที่คัดค้านการพัฒนาเหล่านี้รับเงินจากต่างชาติมาขัดขวางการพัฒนาประเทศ (Ahmad Fauzi Abdul Hamid, 2003 : 361-387) และที่สุจริตรัฐบาลมาเลเซียก็ใช้อำนาจ

กฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมผู้ที่ต่อต้านโครงการพัฒนาของรัฐบาล เช่น การจับกุมเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน 2 คนที่ต่อต้านการสร้างเขื่อนบนกั้นในปีค.ศ.1987 (Kua Kia Soong, 2009 : 22) ทั้งที่บุคคลเหล่านี้เพียงคัดค้านนโยบายการพัฒนาของรัฐบาลโดยมิได้เป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของประเทศแต่อย่างใด

ขณะเดียวกันในเวลาดังกล่าวบรรยากาศทางการเมืองทั่วโลกกำลังอยู่ในช่วงการสิ้นสุดสงครามเย็น ซึ่งอุดมการณ์คอมมิวนิสต์เริ่มเสื่อมความนิยมลงไป ขณะที่กระแสประชาธิปไตยเริ่มแพร่หลายมากขึ้น ทำให้ผู้คนในมาเลเซียเริ่มต้องการเสรีภาพในการแสดงออกทางการเมืองมากขึ้น เช่น นักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่เริ่มจัดเวทีวิจารณ์การทำงานของรัฐบาล การกระทำดังกล่าวทำให้รัฐบาลใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมนักศึกษามหาวิทยาลัยมลายา 21 คน ซึ่งจัดแสดงดนตรีเพื่อสันติภาพในวันที่ 10 กันยายน ค.ศ. 1989 และจับกumnักศึกษามหาวิทยาลัย Persatuan Mahasiswa Islam University Malaya อีก 2 คนในข้อหาจัดกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเมืองและความมั่นคง ต่อมาในวันที่ 25 กันยายน ก็จับกุมอาหมัด ลุตฟี ออตมาน (Ahmad Lutfi Othman) นักข่าวหนังสือพิมพ์ Harakah ซึ่งเขียนบทความวิจารณ์รัฐบาล และจับกุมประชาชนในรัฐซาบารุห์อีก 3 คน โดยคุมขังคนเหล่านี้ไว้โดยไม่ได้แจ้งให้ครอบครัวของผู้ต้องขังทราบแต่อย่างใด (Kua Kia Soong, 2009 : 16)

นอกจากนี้ในขณะนั้นมีการเคลื่อนไหวของกลุ่ม "อัล-อาร์กอม" (Al - Arqam) ซึ่งเป็นชาวมลายูที่เลื่อมใสศาสนาอิสลามนิกายชีอะห์ คนกลุ่มนี้จึงมีแนวคิดที่ต่างจากชาวมลายูส่วนใหญ่ในประเทศที่เลื่อมใสนิกายสุหนี่ (Ahmad Fauzi Abdul Hamid, 2003 : 361-387) กลุ่มอัล - อาร์กอม เสนอให้รัฐบาลนำหลักศาสนามาใช้ปกครองบ้านเมือง และตำหนิพรรคคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นแกนนำรัฐบาลว่าปกครองประเทศ โดยใช้หลักทางโลกนำหลักศาสนา และตำหนิพรรค PAS ซึ่งเป็นพรรคที่อิงแนวคิดศาสนาอิสลามว่ายอมอ่อนข้อให้แก่ระบบการเมืองการปกครองตามแนวทางของโลกตะวันตก ท่าทีเช่นนี้ทำให้ "สภาฟัตวาแห่งชาติ" (National Fatwa Council) ซึ่งเป็นสภาวินิจฉัยหลักการและระเบียบปฏิบัติต่างๆของศาสนาอิสลามในมาเลเซียวินิจฉัยว่าคำสอนของกลุ่มอัล - อาร์กอม เบี่ยงเบนจากคำสอนที่ถูกต้องของศาสนา และสั่งห้าม มิให้กลุ่มอัล - อาร์กอม เผยแพร่คำสอนใดๆในมาเลเซียตั้งแต่วันที่ 5 สิงหาคม ค.ศ. 1994 (Saliha Hassan, 2002 : 206) หลังคำสั่งดังกล่าว อาบูยา อัล อาซารี มูฮัมหมัด (Abuya Al Ashaari Muhammad) ผู้นำกลุ่มอัล - อาร์กอม พร้อมคณะผู้ติดตามได้เดินทางเข้าสู่ประเทศไทย แต่ทางการไทยจับกุม

คนกลุ่มนี้และส่งกลับคืนแก่รัฐบาลมาเลเซียในวันที่ 2 กันยายน ค.ศ.1994 จากนั้นรัฐบาลมาเลเซียใช้กฎหมายความมั่นคงภายในคุมขังคนเหล่านี้ และภายในเดือนเดียวกันก็เข้าอำนาจกฎหมายฉบับนี้จับกุมและคุมขังสมาชิกกลุ่มอัล - อาร์กอม เพิ่มเติมอีกกว่า 60 คน (Kua Kia Soong, 2009 : 85) นอกจากนี้รัฐบาลมาเลเซียยังเคยใช้กฎหมายฉบับนี้จับกุมและคุมขังชาวมุสลิมที่เลื่อมใสในนิกายซ็ือห์อีก 10 คนในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1997 ในข้อหาเผยแพร่แนวคิดของนิกายซ็ือห์ซึ่งทำลายเอกภาพทางศาสนาของชาวมุสลิมภายในมาเลเซียและเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศ (SUARAM, 2000 : 5-6)

ขณะที่รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมและคุมขังผู้คนที่ตั้งที่กล่าวไปข้างต้นนั้นองค์กร SUARAM ได้นำแนวคิดเรื่อง "ประชาธิปไตย" และ "สิทธิมนุษยชน" ซึ่งเป็นแนวคิดสากลมาเป็นแนวทางและข้อเรียกร้องสำคัญเพื่อต่อสู้กับกฎหมายความมั่นคงภายในซึ่งเป็นวัฒนธรรมทางการเมืองที่สำคัญของมาเลเซีย โดย SUARAM ได้ให้ความช่วยเหลือและให้คำปรึกษาทางกฎหมายแก่ญาติและทนายความของนักศึกษามหาวิทยาลัยมลายาซึ่งต้องโทษหลังจากจัดแสดงดนตรีเพื่อสันติภาพ และได้ยื่นหนังสือต่อรัฐบาลมาเลเซียให้ปล่อยตัวสตรีและเด็กที่อยู่ในกลุ่มผู้ติดตามของผู้นำกลุ่มอัล - อาร์กอม โดยชี้ว่ารัฐบาลไม่ควรบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้อย่างไม่เป็นธรรมต่อเด็กและสตรี ซึ่งที่สุดก็มีการปล่อยตัวผู้ติดตามบางส่วนของเขาออกมา (Kua Kia Soong, 2009 : 85) นอกจากนี้ SUARAM ยังยื่นหนังสือต่อรัฐบาลมาเลเซียว่าการจับกุมชาวมุสลิมซ็ือห์ในปีค.ศ. 1997 ไม่ถูกต้อง เนื่องจากคนเหล่านั้นมิได้ทำผิดกฎหมายและไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญมาเลเซีย ซึ่งให้สิทธิและเสรีภาพในการนับถือศาสนา ในกรณีนี้ SUARAM ได้เชิญให้องค์กรพัฒนาเอกชนอื่นๆ ในมาเลเซียร่วมลงนามในหนังสือดังกล่าวและส่งไปยัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งมีอำนาจบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน รวมถึงคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ซึ่งจากนั้นอีกไม่นานรัฐบาลมาเลเซียก็ปล่อยตัวชาวมุสลิมซ็ือห์เหล่านี้ (SUARAM, 2000 : 6) ความช่วยเหลือของ SUARAM ต่อชาวมุสลิมทั้งสองกลุ่มแสดงให้เห็นว่า SUARAM เริ่มขยายขอบเขตการช่วยเหลือไปสู่ผู้คนที่หลากหลายเชื้อชาติ ศาสนาและอุดมการณ์ทางการเมืองมากขึ้น เพราะคนเหล่านี้มิใช่ผู้ต้องขังในปฏิบัติการล้างหรือผู้ที่มีประสิทธิภาพใกล้ชิดกับ SUARAM เพราะคนกลุ่มนี้คือผู้ได้รับผลกระทบจากประเด็นศาสนาและการเมือง โดย SUARAM แสดงให้เห็นว่าพร้อมช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายในทั้งหมดไม่ว่าบุคคลนั้นๆจะมีเชื้อชาติ ศาสนาหรืออุดมการณ์ทางการเมืองเช่นใดก็ตาม

ความเคลื่อนไหวของ SUARAM ในระยะแรกยังมุ่งให้ความสำคัญกับงานด้านสื่อ สิ่งพิมพ์เพื่อเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายความมั่นคงภายในและปัญหาการคุกคามสิทธิมนุษยชนให้แก่ประชาชนมาเลเซีย โดยได้จัดทำและเผยแพร่ "ร่างกฎบัตรว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย" (Malaysian Charter of Human Rights) รวมถึงจดหมายข่าว "สิทธิ" (Hak / Rights) และ "คู่มือสำหรับครอบครัวผู้ต้องขังโดยกฎหมายความมั่นคงภายใน" (A Handbook for Families of ISA Detainees) ออกเผยแพร่ในช่วงครบรอบ 4 ปีของปฏิบัติการถลาลัง เพื่อให้ญาติและผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายฉบับนี้มีแนวทางในการปฏิบัติตนเมื่อต้องเผชิญหน้ากับอำนาจของกฎหมายฉบับนี้ (Kua Kia Soong, 2009 : 3)

ต่อมา SUARAM ได้เชิญองค์กรพัฒนาเอกชนทั่วประเทศมาร่วมทำ "กฎบัตรสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย" (The Malaysian Human Rights Charter) ในปี ค.ศ. 1994 ซึ่งการดำเนินงานดังกล่าวทำให้นักวิชาการที่เชี่ยวชาญเรื่ององค์กรพัฒนาเอกชนในมาเลเซียระบุว่า การที่ SUARAM ประสานงานให้องค์กรพัฒนาเอกชนมาประชุมร่วมกันและจัดทำกฎบัตรสิทธิมนุษยชนมาเลเซียจนสำเร็จนั้น คือ ความสำเร็จที่สำคัญที่สุดขององค์กรแห่งนี้ (Salih Hassan, 2002 : 209) และกฎบัตรสิทธิมนุษยชนฉบับนี้ก็ถือเป็นแนวทางสำคัญต่องานด้านสิทธิมนุษยชน และเป็นพื้นฐานก่อตั้งองค์กรสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของมาเลเซียในเวลาต่อมา

นอกจากนี้ SUARAM ยังพยายามหาแนวร่วมในต่างประเทศเพื่อเผยแพร่ปัญหาเรื่องการละเมิดสิทธิมนุษยชนของมาเลเซียสู่โลกภายนอก และเพื่อแสวงหาความร่วมมือและงบประมาณจากมาสนับสนุนกิจกรรมต่างๆขององค์กร โดยในเดือนธันวาคม ค.ศ.1991 SUARAM ได้เชิญองค์กรสิทธิมนุษยชนในเอเชียมาประชุมร่วมกันเพื่อสานความร่วมมือและเพื่อวางแนวทางจัดกิจกรรมทางวิชาการร่วมกันในอนาคต ซึ่งนำไปสู่ "การประชุมเอเชียเพื่อสิทธิมนุษยชนและการพัฒนา" (The Asian Forum for Human Rights and Development) ซึ่งจัดขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 14-17 ตุลาคม ค.ศ.1994 ที่กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ และ SUARAM ก็เข้าเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา (Kua Kia Soong, 2009 : 17)

การดำเนินงานของ SUARAM ในระยะแรกยังขาดความพร้อมทั้งเรื่องบุคลากร อุปกรณ์และงบประมาณ ทำให้บางครั้งไม่สามารถช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายในได้ทันท่วงที โดยในเวลานั้น SUARAM ไม่เคยมีผู้ประสานงานขององค์กรซึ่งทำงานเต็มเวลาเกินกว่า 3 คน และคนเหล่านี้ต้องทำหน้าที่ทั้งในสำนักงาน งานตรวจสอบปัญหาสิทธิมนุษยชน รวมถึงการเผยแพร่ปัญหาสิทธิมนุษยชนต่อชาวมาเลเซียและต่อหน่วยงานระหว่างประเทศ ฯลฯ กระทั่งปีค.ศ.1999 สมาชิกและเครือข่ายของ SUARAM

เห็นว่ามิปฎิบัติสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียเพิ่มมากขึ้นจึงเสนอให้แต่งตั้งผู้อำนวยการบริหารและ
ผู้ดูแลงานด้านธุรการและการเงินเป็นครั้งแรก ก่อนจะมีปฏิรูปโครงสร้างขององค์กรครั้งใหญ่
ในปี ค.ศ.2002 (Kua Kia Soong, 2009 : 2) ซึ่งโครงสร้างองค์กรดังกล่าวยังคงดำรงอยู่
จนปัจจุบัน

อย่างไรก็ตามแม้จะมีข้อจำกัดนานาประการในการดำเนินงานขององค์กร SUARAM
ในระยะแรก แต่องค์กรพัฒนาเอกชนแห่งนี้กลับสามารถเคลื่อนไหวงานด้านสิทธิมนุษยชน
ในมาเลเซียได้อย่างมีประสิทธิภาพพอสมควร โดยเฉพาะการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย
ความมั่นคงภายในแก่ผู้คนในมาเลเซียซึ่งปรากฏการณ์นี้ไม่เคยเกิดขึ้นอย่างจริงจังมาก่อน
นับตั้งแต่ประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงภายในฉบับนี้ในปี ค.ศ. 1960 ซึ่งในกรณีนี้
ซินเธีย กาเบรียล (Cynthia Gabriel) ผู้อำนวยการบริหารคนหนึ่งขององค์กร SUARAM
กล่าวถึงการทำงานขององค์กร SUARAM ในระยะแรกไว้อย่างน่าสนใจว่า

"...ถึงแม้ว่าแม้ว่าการทำงานของเรานในยุคแรกๆ จะยากลำบากมากเพียง
ใดก็ตาม แต่สิ่งที่เป็นความสำเร็จสำคัญสำหรับการทำงานในทศวรรษแรกของเรา
คือ การกระตุ้นและขยายขอบเขตความรู้เรื่องสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตย
ในสังคมมาเลเซีย เรามีบทบาทสำคัญในการสร้างทัศนคติเรื่องสิทธิ
มนุษยชนให้เกิดขึ้นในกลุ่มเครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชน พรรคการเมืองและ
สาธารณชน..." ([http://www.wmd.org/resources/whats-being-
done/civic-education-democracy/](http://www.wmd.org/resources/whats-being-done/civic-education-democracy/) interview-cynthia-gabriel
สืบค้นเมื่อ 10 มีนาคม พ.ศ. 2554)

ขณะที่ ดร. กัว เกีย ซุง ผู้อำนวยการบริหารอีกคนหนึ่งของ SUARAM กล่าวถึง
ภาพรวมการทำงานของ SUARAM ในทศวรรษแรกว่า

"...ตลอดระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมาจากเหตุการณ์ปฏิบัติการลาลัง สำนึก
เรื่องสิทธิมนุษยชนของผู้คนในมาเลเซียแพร่หลายมากขึ้น โดยเหตุการณ์
ดังกล่าวกระตุ้นให้คนกลุ่มต่างๆ เช่น พรรคการเมืองฝ่ายค้าน สหภาพการค้า
นักวิชาการ กลุ่มองค์กรทางศาสนา และประชาชนชาวมาเลเซียเริ่มเข้าร่วม
ในขบวนการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงของมาเลเซียมากขึ้น ในการนี้
องค์กร SUARAM ของเรามีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนและปลุกเร้า
ความสำนึกดังกล่าวผ่านการดำเนินการและประสานงานการจัดกิจกรรมต่างๆ
เพื่อต่อต้านกฎหมายฉบับนี้อย่างต่อเนื่อง..." (Kua Kia Soong, 2002 : 89)

ในที่สุดแล้วอาจกล่าวได้ว่าในช่วงแรกนี้องค์กร SUARAM ประสบความสำเร็จเบื้องต้นในการทำงานให้บรรลุตฤประสงค์ที่วางไว้ โดยเฉพาะการเคลื่อนไหวอย่างจริงจัง กระทั่งทำให้ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายฉบับนี้มีโอกาสและทางเลือกในการต่อสู้เพื่อปกป้องสิทธิทางกฎหมายของตนเองมากขึ้น ยิ่งกว่านั้นการเคลื่อนไหวของ SUARAM ในระยะแรกนี้ยังส่งผลให้ผู้คนในสังคมมาเลเซียเริ่มสนใจและรับรู้ข้อบกพร่องและประเด็นปัญหาของกฎหมายความมั่นคงภายในมากขึ้นกว่าที่เป็นมา ทั้งยังมีบทบาทเผยแพร่แนวคิดและการทำงานด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย โดยเฉพาะการริเริ่มจัดทำกฎบัตรสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย ซึ่งเป็นรากฐานที่สำคัญต่อการทำงานด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียต่อมา นอกจากนี้ SUARAM ยังประสบความสำเร็จในการสร้างแนวร่วมและเครือข่ายระหว่างกลุ่มนักพัฒนาเอกชนกลุ่มต่างๆ ในมาเลเซียให้ทำงานร่วมกันมากขึ้น อย่างไรก็ตามในเวลาดังกล่าว SUARAM ยังมิได้กล่าวอย่างชัดเจนถึงข้อเรียกร้องให้ยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งข้อเรียกร้องดังกล่าวจะค่อยๆ ปรากฏขึ้นเมื่อบริบททางการเมือง สังคมและเศรษฐกิจของมาเลเซียเปลี่ยนไปในเวลาต่อมา และ SUARAM เริ่มมีการบริหารจัดการองค์กรที่เข้มแข็งมากขึ้นโดยเฉพาะในช่วงหลังปีค.ศ.1998 เป็นต้นมา ซึ่งองค์กร SUARAM จะยกระดับการเคลื่อนไหวให้แข็งแกร่งขึ้นอย่างเห็นได้ชัดดังจะได้อภิปรายในประเด็นนี้ต่อไปข้างหน้า

ความเคลื่อนไหวของ SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคง ค.ศ. 1998 – 2009

การดำเนินงานของ SUARAM มีจุดเปลี่ยนสำคัญในช่วงปี ค.ศ. 1998 เนื่องจากในเวลานั้นวิกฤติเศรษฐกิจครั้งใหญ่ในเอเชียทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดกับรองนายกรัฐมนตรีอันวาร์ อิบราฮิม โดยนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ ยืนยันว่ารัฐบาลมาเลเซียสามารถแก้ไขวิกฤติเศรษฐกิจดังกล่าวได้เอง ขณะที่นายอันวาร์ อิบราฮิม เสนอว่าควรกู้เงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศมาแก้ไขปัญหาคเศรษฐกิจ ความคิดที่แตกต่างเช่นนี้ก่อให้เกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงระหว่างคนทั้งสอง กระทั่งนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดสั่งปลดนายอันวาร์ อิบราฮิม ออกจากทุกตำแหน่งในรัฐบาลและในวันที่ 20 กันยายน ค.ศ. 1998 นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดในฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยอีกตำแหน่งหนึ่งได้ใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในคุมตัวนายอันวาร์ อิบราฮิม โดยตั้งข้อหาว่าทุจริตในหน้าที่และมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (ตีรณ พงศ์เมฆพัฒน์, 2542 : 47) ต่อมาในปี ค.ศ. 2001 เมื่อนักการเมืองฝ่ายค้านและ

นักเคลื่อนไหวทางสังคมร่วมเคลื่อนไหวเพื่อร้องขออิสรภาพให้นายอันวาร อิบราฮิม รัฐบาลมาเลเซียก็ใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้จับกุมผู้คนที่เพิ่มเติมอีก 10 คน โดย 6 คนในจำนวนนี้เป็นสมาชิกพรรคเคอติลัน ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่ก่อตั้งขึ้นโดยภรรยาของนายอันวาร อิบราฮิม ส่วนที่เหลือเป็นนักเคลื่อนไหวทางสังคม และมีสมาชิกของ SUARAM รวมอยู่ด้วย 1 คน คือ บาสารุดดีน อิสมาอิล (Baharuddin Ismail) (SUARAM, 2002 : 21) กรณีของนายอันวาร อิบราฮิม สะท้อนให้เห็นว่าแม้กระทั่งอดีตผู้บริหารระดับสูงของรัฐบาลก็อาจได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายในเช่นกัน หากบุคคลนั้นท้าทายต่อทัศนะหรือนโยบายของรัฐบาลโดยเฉพาะรัฐบาลมาเลเซียภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด

ต่อมารัฐบาลมาเลเซียนำกฎหมายความมั่นคงมาใช้อย่างขนานใหญ่อีกครั้งในช่วงต้นทศวรรษ 2000 หลังเหตุการณ์วินาศกรรมในสหรัฐอเมริกาเมื่อ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ประธานาธิบดี จอร์จ ดับเบิลยู. บุช แห่งสหรัฐอเมริกาประกาศทำสงครามกับขบวนการก่อการร้ายโดยเฉพาะขบวนการอัล เคดา (Al - Queda) และขบวนการอื่นๆที่เกี่ยวข้อง อย่างไรก็ตามมีข้อสังเกตว่านโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯเรื่องการก่อการร้ายแสดงให้เห็นถึง "อคติ" ของรัฐบาลสหรัฐฯที่มีต่อชาวมุสลิม เพราะบรรดาคอร์ที่รัฐบาลสหรัฐฯ "ประหัตประหาร" ว่าเป็นขบวนการก่อการร้ายมักเป็นองค์กรของชาวมุสลิม ส่วนพื้นที่ซึ่งรัฐบาลสหรัฐฯมองว่าเป็นแหล่งซ่องสุมของผู้ก่อการร้ายก็มักเป็นประเทศที่มีประชากรส่วนใหญ่เป็นมุสลิม (Kumar Ramakrisna, 2005) แนวคิดเช่นนี้ของรัฐบาลสหรัฐฯนำไปสู่ปฏิบัติการทางทหารในหลายพื้นที่ ทั่วโลก เช่น อัฟกานิสถาน อิรัก รวมทั้งในพื้นที่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งหน่วยงานด้าน ความมั่นคงของสหรัฐฯรายงานว่ามีแนวร่วมของขบวนการอัล - เคดา แฝงตัวอยู่ในองค์กรทางศาสนา เช่น กลุ่มเจมาห์ อิสลามิยะห์ (Jamaah Islamiyah : JI) และเพียงไม่นานนักทัศนะในแง่ลบของรัฐบาลสหรัฐฯที่ชี้ให้เห็นถึงความความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่าง "ผู้ก่อการร้าย" กับ "มุสลิม" เช่นนี้ก็ก่อให้เกิดปฏิกิริยาตอบโต้จากชาวมุสลิมทั่วโลก

ท่ามกลางความขัดแย้งระหว่างสหรัฐฯกับโลกมุสลิมกลับปรากฏว่านายกรัฐมนตรี มหาเธร์ โมฮัมหมัด มีท่าทีที่ "ย่อนแียง" และชวนให้ตั้งคำถามถึงทัศนคติที่แท้จริงของเขาต่อประเด็นนี้ ดังตัวอย่างที่เกิดขึ้นหลังจากรัฐบาลสหรัฐฯส่งกำลังทหารเข้าโจมตีอัฟกานิสถานได้ไม่นาน พรรค PAS และชาวมาเลเซียผู้คัดค้านสงครามจำนวนมากได้จัดชุมนุมบริเวณหน้าสถานทูตสหรัฐฯในกัวลาลัมเปอร์เพื่อต่อต้านสงครามและประณามรัฐบาลสหรัฐฯที่ส่งทหาร

เข้าคุกคามประเทศมุสลิม แต่รัฐบาลมาเลเซียกลับสั่งให้ตำรวจยิงกระสุนยางและฉีดน้ำใส่ผู้ชุมนุมเหล่านั้นเพื่อสลายการชุมนุม (Michael G. Peletz, 2005 : 240) แต่หลังจากนั้นไม่ไม่นานนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดและรองนายกรัฐมนตรีอับดุลลาห์ อาหมัด บาดาวี ได้จัดชุมนุมชาวมาเลเซียเพื่อต่อต้านสงครามเช่นกัน โดยมีผู้เข้าร่วมราว 2 แสนคนและมีชาวมาเลเซียกว่า 2 ล้าน 5 แสนคนร่วมลงชื่อเพื่อแสดงจุดยืนต่อต้านสงคราม (ชัยโชค จุลศิริวงศ์, 2548 : 407) เหตุการณ์ดังกล่าวชวนให้ตั้งข้อสังเกตว่านายกรัฐมนตรีมหาเธร์ มีท่าทีที่แท้จริงอย่างไรต่อการทำสงครามของสหรัฐฯ และเหตุใดรัฐบาลมาเลเซียจึงสั่งสลายการชุมนุมที่นำโดยพรรคฝ่ายค้านแต่กลับจัดการชุมนุมในประเด็นเดียวกันขึ้นแทนที่ในเวลาต่อมา ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่ารัฐบาลมาเลเซียหวั่นระแวงการชุมนุมที่นำโดยพรรคฝ่ายค้าน ขณะเดียวกันรัฐบาลก็ต้องการช่วงชิงภาพพจน์การเป็นผู้นำในการต่อต้านสงครามและการก่อการร้ายซึ่งเป็นประโยชน์ต่อภาพลักษณ์เชิงการเมืองของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดและรัฐบาลมาเลเซียมากขึ้น

ข้อถ้อยแย้งในตัวนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดยังปรากฏอีกหลายครั้ง เช่น เมื่อเขาได้รับเชิญไปเยือนสหรัฐฯอย่างเป็นทางการถึง 2 ครั้ง ในปี ค.ศ. 2002 โดยในการเดินทางครั้งแรกในช่วงต้นเดือนกุมภาพันธ์ เขาได้กล่าวสุนทรพจน์ในงานเลี้ยงอาหารค่ำของ Asia Society Dinner ไว้ว่า

"...ข้าพเจ้ายืนยันว่าการก่อการร้ายมิใช่เรื่องของชาวมุสลิม แต่อาจมีมุสลิมบางส่วนที่เป็นส่วนหนึ่งของขบวนการก่อการร้าย อย่างไรก็ตามพวกเขา มิได้เป็นผู้ก่อการร้ายเพราะปัจจัยทางศาสนาอย่างแน่นอน เพราะศาสนาอิสลามเป็นศาสนาแห่งสันติ การที่พวกเขาเลือกใช้วิธีที่รุนแรงในการเคลื่อนไหว นั้น อาจเป็นเพราะเขาถูกคุกคามหรือไม่ได้รับความยุติธรรม ซึ่งลักษณะเช่นนี้ไม่ต่างจากที่คนเชื้อชาติหรือศาสนาอื่นๆเคยกระทำมา ดังตัวอย่างเช่น ชาวจีนที่เคยลุกฮือขึ้นต่อต้านรัฐบาลมาเลเซียในอดีต หรือในพื้นที่อื่นๆของโลกที่มีกลุ่มก่อความรุนแรงซึ่งนับถือศาสนาคริสต์ออร์ทอดอกซ์ เช่นกรณีชาวเซิร์บที่ก่อความรุนแรงในบอสเนีย เฮอเซโกวีนา ดังนั้นจึงไม่ควรนิยามผู้ก่อการร้ายโดยอิงกับหลักศาสนาที่พวกเขาเลื่อมใสศรัทธา..." (Hashim Makaruddin, 2003 : 42-43)

แต่เมื่อนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดเดินทางไปเยือนสหรัฐอเมริกาอีกครั้งในเดือน พฤษภาคมปีเดียวกัน และได้เข้าพบประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู. บุช ณ ทำเนียบขาว เขากลับร่วมลงนามกับรัฐบาลสหรัฐฯ ในสนธิสัญญาต่อต้านการก่อการร้าย และเชิญพลเอก คอลิน พาวเวลล์ (Colin Powell) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐฯ ให้เดินทาง เยือนมาเลเซียในช่วงเดือนกรกฎาคมปีเดียวกัน ต่อมาพลเอกคอลิน พาวเวลล์ได้เดินทางเยือน มาเลเซียตามคำเชิญดังกล่าว และออกแถลงการณ์ว่าทั้งสองประเทศกำลังร่วมกันก่อตั้งศูนย์ ฝึกฝนการต่อต้านการก่อการร้ายเพื่อรักษาความมั่นคงในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Carolina Lopez C., 2007 : 66) ทำให้เช่นนั้นทำให้ฝ่ายค้านของมาเลเซียวิจารณ์ว่ารัฐบาล ไม่ควรตั้งศูนย์ขัดแย้งในปัญหาการก่อการร้ายเข้ามาในประเทศ แต่รองนายกรัฐมนตรี อับดุลละห์ บาตวี ที่เคยวิจารณ์สหรัฐฯ มาก่อนกลับขานรับที่ดังกล่าวของสหรัฐฯ เป็นอย่างดี ("Opposition shoots down 'anti-terror' centre in KL" in <http://update4.malaysiakini.com/news/13492> สืบค้นเมื่อ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2553 ; "Anti-terror centre: Assurances appear to be credible" in <http://www.malaysiakini.com/opinions/21920> สืบค้นเมื่อ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2553)

ต่อมาเมื่อ 12 ตุลาคม ค.ศ. 2002 เกิดเหตุการณ์วางระเบิดที่เกาะบาห์ลีซึ่งมีผู้เสียชีวิตนับร้อยคน โดยมีกรวิเคราะหว่าผู้ก่อเหตุ คือ สมาชิกหัวรุนแรงของกลุ่ม JI ภายใต้ สถานการณ์เช่นนั้นนายแพทย์มหาเธร์ โมฮัมหมัดซึ่งเคยประณามรัฐบาลสหรัฐฯ ว่ามีท่าที เป็นลบต่อองค์กรทางศาสนาของมุสลิมกลับใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในเข้าจับกุมชาวมลายูมุสลิมจำนวนมากที่เป็นสมาชิกขององค์กรทางศาสนาในภูมิภาค เช่น ในปี ค.ศ. 2002 มีการจับกุมและคุมขังบุคคลถึง 113 คน และตั้งข้อหา 71 คนในจำนวนนี้ว่า มีความเชื่อมโยงกับขบวนการก่อการร้าย โดยระบุว่า 52 คนในจำนวนนี้เป็นสมาชิกกลุ่ม นักรบแห่งมาเลเซีย (Kumpulan Militan Malaysia / Malaysia Millitant Group : KMM) และกลุ่มมูจาฮิดดินแห่งมาเลเซีย (Kumplulan Mujahiddin Malaysia / Malaysia Mujahiddin Group) (SUARAM, 2003 : 26-27) ซึ่งผู้ต้องขังเหล่านี้มาจากหลายอาชีพ เช่น ครูสอนศาสนา นักวิชาการ นักธุรกิจ วิศวกร คนขับรถแท็กซี่ พ่อค้าขายไอศกรีม ฯลฯ โดยในจำนวนนี้ได้รับการปล่อยตัวในเบื้องต้นเพียง 3 ราย (SUARAM, 2003 : 29)

หลังจากปีค.ศ. 2002 รัฐบาลมาเลเซียยังคงใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้จับกุมบุคคล จำนวนมากที่ต้องสงสัยว่าเป็นสมาชิกของขบวนการก่อการร้ายอย่างต่อเนื่อง ซึ่งองค์กร

Human Rights Watch ตั้งข้อสังเกตว่ามีหลายกรณีที่มีการจับกุมและคุมขังเกิดขึ้นโดยไม่มี การตั้งข้อหา (Human Rights Watch, 2007 : 284) โดยในปี ค.ศ. 2003 รัฐบาล มาเลเซียจับกุมผู้ต้องหา 85 คน โดยตั้งข้อหาว่า 59 คนในจำนวนนี้เป็นสมาชิกกลุ่ม JI และมี 18 คนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม KMM (SUARAM, 2004 : 30) ซึ่งเหตุการณ์ที่น่าสลดใจในปีนั้น คือ การจับกุมสมาชิกพรรค PAS ถึง 9 คนโดยตั้งข้อหาว่าพัวพันกับขบวนการก่อการร้าย ซึ่งในจำนวนนี้มี นิก อัลดลี (Nik Adli) บุตรชายของ นิก อาซีส นิก มัท (Nik Aziz Nik Mat) ผู้นำจิตวิญญาณของพรรค PAS รวมอยู่ด้วย (Angle M. Rabasa, 2004 : 392) และจับกุมนักศึกษา 13 คนซึ่งมีอายุราว 17 - 25 ปี หลังจากคนเหล่านี้เดินทางกลับจาก ประเทศปาเลสไตน์ โดยทางการมาเลเซียระบุว่าคนเหล่านี้ คือ ผู้นำในอนาคตของขบวนการ JI (SUARAM, 2004 : 32) ต่อมาในปี ค.ศ. 2004 ก็จับกุมเพิ่มเติมอีก 12 คนโดยตั้งข้อหาว่า เกี่ยวพันกับขบวนการก่อการร้าย โดยเฉพาะชาวอินโดนีเซีย 6 คน ที่ลี้ภัยเดินทางเข้ามาเลเซียโดยเจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคงของมาเลเซียระบุว่าคนเหล่านี้เป็นสมาชิกกลุ่มแนวร่วม ปลดปล่อยอิสลามแห่งโมโร (Moro Islamic Liberation Front) จากฟิลิปปินส์ ทำให้ ในปีนี้มีผู้ต้องขังภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายในทั้งสิ้น 101 คน โดยเป็นข้อหาก่อการร้ายถึง 88 คน ซึ่งแยกเป็นสมาชิกกลุ่ม JI 75 คน กลุ่ม KMM 12 คน และพัวพันการค้าอาวุธ นิวเคลียร์ 1 คน (SUARAM, 2005 : 25-26)

จนถึงกลางทศวรรษ 2000 รัฐบาลมาเลเซียยังคงใช้ข้อหาเรื่อง "การก่อการร้าย" เข้า จับกุมผู้คนอย่างต่อเนื่อง โดยในปี ค.ศ. 2005 จับกุม "ผู้ก่อการร้าย" เพิ่มอีก 13 คน ซึ่งที่ น่าสนใจคือการจับกุมผู้ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ภาคใต้ของประเทศไทย 1 คน คือ อับ ราห์มาน อาห์มัด (Ab Rahman Ahmad) ซึ่งเป็นที่รู้จักในหลายชื่อ เช่น เตรามาน โกเต๊ะ (Doramae Kuteh) หรือ เจ้ กูแม กูเต๊ะ (Chae Kumae Kuteh) โดยทางการมาเลเซียจับกุมเขาได้เมื่อ 5 มกราคม ค.ศ. 2005 (พ.ศ. 2548) ทั้งนี้ภายหลังการ จับกุมรัฐบาลมาเลเซียแถลงว่าเขามีบทบาทสำคัญในการปล้นปืนจากค่ายทหารของไทย (SUARAM, 2006 : 26-43) (กองพันพัฒนาที่ 4 ค่ายกรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ จ.นราธิวาส - ผู้วิจัย) และในปีนั้นรัฐบาลมาเลเซียแถลงว่ามีผู้ต้องขังภายใต้กฎหมาย ความมั่นคงภายในทั้งสิ้น 107 คน ซึ่งในจำนวนนี้เป็นสมาชิก กลุ่ม JI 63 คน เป็นสมาชิกกลุ่ม KMM 6 คน และพัวพันการค้าอาวุธนิวเคลียร์ 1 คน ส่วนที่เหลือมีความผิดฐานปลอมแปลง เอกสารและธุรกรรมด้านการเงิน (SUARAM, 2006 : 27)

ในปี ค.ศ. 2006 รัฐบาลมาเลเซียจับกุมผู้คนที่เพิ่มเติมอีก 20 คน โดยไม่มีการจับกุมสมาชิกกลุ่ม JI และ KMM แม้แต่รายเดียว แต่มีการจับกุมสมาชิกกลุ่ม ดารุล อิสลาม (Darul Islam : DI) ถึง 16 คน โดยทางการมาเลเซียระบุว่ากลุ่มดังกล่าวเป็นขบวนการติดอาวุธที่ต้องการโค่นล้มรัฐบาลและสถาปนารัฐอิสลามขึ้นในพื้นที่มาเลเซีย อินโดนีเซีย และภาคใต้ของฟิลิปปินส์ ทั้งยังระบุว่าสมาชิกกลุ่มนี้ผ่านการฝึกผลิตระเบิดและการใช้อาวุธมาจากรัฐซาบฮ์และบางพื้นที่ของอินโดนีเซีย นอกจากนี้ทางการมาเลเซียยังสันนิษฐานว่ากลุ่มนี้มีส่วนพัวพันการวางระเบิดที่บาหลีในปี ค.ศ. 2001 อีกด้วย (SUARAM, 2007 : 14) ต่อมาในปี ค.ศ. 2007 รัฐบาลมาเลเซียก็จับกุมผู้คนที่ทั้งสิ้น 23 ราย แต่ระบุว่ามิได้เกี่ยวข้องกับกรก่อการร้ายเพียง 4 รายเท่านั้น โดยยังคงระบุว่าคนเหล่านี้เกี่ยวข้องกับขบวนการ JI (SUARAM, 2008 : 14) แต่ที่น่าสนใจคือในปีค.ศ. 2008 ซึ่งใช้กฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมผู้คน 10 ราย โดยไม่มีการตั้งข้อกล่าวหาผู้ก่อการร้ายแก่ผู้ใดเลย แต่กลับมีข้อหาการร้ายทำให้เกิดความแตกแยกทางเชื้อชาติ (SUARAM, 2009 : 23) ซึ่งประเด็นนี้จะอภิปรายต่อไปข้างหน้านอกจากนั้นในปี ค.ศ. 2009 รัฐบาลมาเลเซียก็จับกุมผู้ต้องหาเพิ่มอีก 7 ราย โดยตั้งข้อหาว่า 6 รายในจำนวนนี้เกี่ยวข้องกับขบวนการ JI (SUARAM, 2010 : 28)

สิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับกรจับกุมผู้คนที่จำนวนมากภายใต้ข้อหาการก่อการร้ายคือ บางส่วนของผู้ที่ต้องโทษเหล่านี้เป็นสมาชิกของพรรค PAS อันเป็นคู่แข่งทางการเมืองของรัฐบาลมาเลเซีย โดยในเวลาดังกล่าวรัฐบาลมาเลเซียยังอาศัยข้ออ้างดังกล่าวเพื่อสอดส่องพฤติกรรมของนักรการเมืองฝ่ายตรงข้ามเป็นจำนวนมากอีกด้วย ไม่วั้นแม้กระทั่งฮัจญี ฮาดี อาวัง (Haji Hadi Awang) แกนนำพรรค PAS จึงมีการตั้งข้อสังเกตว่าการที่รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมและควบคุมพฤติกรรมผู้คนที่ต่าง ๆ อย่างใกล้ชิดอาจมีเหตุผลด้าน "การเมือง" มากกว่า "ความมั่นคง" เพราะที่พูดแล้วบุคคลที่ต้องโทษเหล่านี้ก็เป็นภัยต่อความมั่นคงของรัฐบาลมาเลเซียมากกว่าที่จะเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศชาติและประชาชนชาวมาเลเซีย (Islamic Human Rights Commission, 2007 : 19)

นอกเหนือจากคดีการเมืองและการก่อการร้ายแล้วในช่วงครึ่งหลังของทศวรรษ 2000 ยังมีปรากฏการณ์สำคัญในมาเลเซียอย่างน้อยที่สุดสองประการ ประการแรก คือ การที่ประเด็นความขัดแย้งทางเชื้อชาติในมาเลเซียเริ่มก่อตัวขึ้นอีกครั้งหนึ่งหลังจากแทบไม่ปรากฏสถานการณ์เช่นนี้อย่างเด่นชัดในรอบหลายปีที่ผ่านมา (อย่างน้อยที่สุดก็นับตั้งแต่ความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลมาเลเซียกับชาวจีนในเรื่องการแทรกแซงสถาบันการศึกษาภาษาจีนในช่วงค.ศ. 1989

ก่อนเกิดเหตุการณ์ปฏิวัติการณาล้าง) และประการที่สอง คือ การเติบโตของเครือข่าย การสื่อสารสมัยใหม่ซึ่งทำให้บรรดานักเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคม และนักการเมือง ฝ่ายค้านสามารถใช้เป็นช่องทางในการตำหนิรัฐบาลและเผยแพร่อุดมการณ์และการเคลื่อนไหว ของตนออกสู่สาธารณะได้อย่างแพร่หลายและรวดเร็วมากขึ้น ซึ่งการเกิดปรากฏการณ์เหล่านี้ ทำให้รัฐบาลมาเลเซียต้องประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงเพิ่มขึ้นหลายครั้งโดยสอดคล้อง อย่างมีนัยสำคัญกับการเกิดสถานการณ์ข้างต้น

ประเด็นความขัดแย้งเรื่อง "เชื้อชาติ" ที่เกิดขึ้นในช่วงดังกล่าว คือ การเคลื่อนไหว ทางการเมืองของกลุ่มชาวฮินดูในมาเลเซียที่ต้องสิทธิ เสรีภาพและผลประโยชน์จากรัฐบาล มาเลเซียให้มากขึ้น จึงนำไปสู่การก่อตั้งกลุ่ม "สิทธิของชาวฮินดู" (The Hindu Right Action Force) ที่รวบรวมชาวฮินดูออกมาชุมนุมเรียกร้องสิทธิของตน ในวันที่ 25 พฤศจิกายน ค.ศ. 2007 นับเป็นการชุมนุมครั้งใหญ่ที่สุดของชาวฮินดูในมาเลเซียเท่าที่ เคยมีมาเพราะมีผู้เข้าร่วมชุมนุมถึงราว 30,000 คน การชุมนุมนี้จึงสร้างความตื่นตะลึงให้แก่ รัฐบาลมาเลเซียเป็นอย่างยิ่ง และในที่สุดรัฐบาลมาเลเซียก็ใช้กองกำลังเข้าสลายการชุมนุม ดังกล่าว ผลจากการชุมนุมดังกล่าวทำให้รัฐบาลมาเลเซียประกาศว่าขบวนการดังกล่าวเกี่ยวพัน กับการก่อการร้าย และในวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2007 รัฐบาลมาเลเซียก็ใช้อำนาจกฎหมาย ความมั่นคงภายในจับกุมและคุมขังแกนนำ 5 คนของขบวนการนี้ (SUARAM, 2008 : 13) นอกจากนี้ยังมีอีกหนึ่งเหตุการณ์ที่รัฐบาลมาเลเซียระบุว่าอาจจะกลายเป็นต้นเหตุของ ความขัดแย้งเรื่องเชื้อชาติ คือ การที่นางเทเรซ่า ก็อก (Teresa Kok) สมาชิกรัฐสภามาเลเซีย เรียกร้องให้ทางการมาเลเซียยกเลิกการใช้ตัวอักษรอาหรับเขียนป้ายชื่อถนนหนทาง และ เรียกร้องให้มัสยิดในเขตรัฐสลังงอร์ ลดเสียงลำโพงลงขณะปฏิบัติศาสนกิจ ซึ่งข้อเสนอของ เธอได้สร้างความไม่พอใจแก่ชาวมุสลิมเป็นจำนวนมาก รัฐบาลมาเลเซียจึงใช้อำนาจ กฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมเธอโดยระบุว่าแนวคิดของเธอเป็นภัยต่อเอกภาพของ ประชาชนในประเทศ (SUARAM, 20009 : 8-9)

ประการที่สอง การเติบโตของเทคโนโลยีการสื่อสารซึ่งทำให้ผู้คนสามารถส่งข่าวสาร และติดต่อถึงกันได้อย่างรวดเร็วและกว้างขวางขึ้น โดยเฉพาะชาวมาเลเซียบางส่วนที่ใช้ช่อง ทางการสื่อสารดังกล่าวสร้างพื้นที่ใหม่ๆ เพื่อวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล เช่น การสร้างเว็บไซต์ (Website) หรือเว็บบล็อก (Web Blogs) ที่มีเนื้อหาสาระในแง่มุม ที่ต่างไปจากสื่อกระแสหลักบางส่วนในมาเลเซียซึ่งมักมีเนื้อหาสนับสนุนการทำงานของรัฐบาล รวมถึงการใช้บริการรับ - ส่งข้อความสั้น (Short Message Service) ในโทรศัพท์มือถือ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลด้านลบของรัฐบาล เป็นต้น การเติบโตของช่องทางการสื่อสารสมัยใหม่เช่นนี้

ทำให้รัฐบาลมาเลเซียเริ่มกังวลและไม่พอใจ จนทำให้นายโมฮัมหมัด นาซรี อับดุล อาซิส (Mohammed Nazri Abdul Aziz) รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีของมาเลเซีย ประกาศในวันที่ 25 กรกฎาคม ค.ศ. 2007 ว่ารัฐบาลมาเลเซียอาจใช้กฎหมายความมั่นคง ภายในกับผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบางส่วนที่สร้างเว็บบล็อก (Blogs) ที่ขัดต่อความมั่นคงของรัฐ หรือหมิ่นประมาทพระมหากษัตริย์และศาสนาอิสลาม (New Straits Times, 25 July, 2007 : p.1) ซึ่งต่อมาในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 2007 รัฐบาลมาเลเซียได้ใช้อำนาจกฎหมาย ความมั่นคงภายในจับกุมชาวมาเลเซีย 5 คน ในข้อหาใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ส่งข้อความ เผยแพร่ข่าวลืออันเป็นเท็จ (SUARAM, 2008 : 12) ต่อมาในปี ค.ศ.2008 ได้จับกุมและ ค่อมซัง รายา เพตรา (Raja Petra) ผู้ดูแลเว็บไซต์ Malaysia Today ซึ่งเป็นสื่อทางเลือก ที่สำคัญในมาเลเซียที่มักเปิดเผยข้อมูลการทุจริตและการบริหารที่ผิดพลาดของรัฐบาลมาเลเซีย มาอย่างต่อเนื่อง รวมถึงตัน ฮุน เซ็ง (Tan Hoon Cheng) บรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ Sin Chew Daily ที่เสนอข่าวตำหนิรัฐบาล (SUARAM, 2009 : 8-9) ซึ่งปรากฏการณ์ เช่นนี้แสดงให้เห็นถึงการดำรงอย่างมั่นคงของกฎหมายฉบับนี้ในสังคมมาเลเซียได้เป็นอย่างดี

นับตั้งแต่รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมและดำเนินคดีนายอันวาร์ อิบราฮิมเป็นต้นมา เวทีการเมืองภาคประชาชนของมาเลเซียก็เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วและกว้างขวางมากขึ้น และ SUARAM ก็มีบทบาททางการเมืองและสังคมมากขึ้นเช่นกัน โดยหลังจากรัฐบาลมาเลเซียจับกุมตัวนายอันวาร์ อิบราฮิม ไม่นานนักบรรดาผู้สนับสนุนทางการเมืองของเขารวมถึงพรรคการเมืองฝ่ายค้านและกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชน ได้รวมกอดันให้รัฐบาลมาเลเซียปล่อยตัวเขา เนื่องจากคนกลุ่มนี้มองว่าการจับกุม นายอันวาร์ อิบราฮิมเป็นคดีความทางการเมืองมิใช่คดีด้านความมั่นคง โดยในกรณีนี้ SUARAM ได้เรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการใช้กฎหมายฉบับนี้ควบคุมตัวอันวาร์ อิบราฮิม และริเริ่มก่อตั้ง "แนวร่วมเพื่อประชาธิปไตยของประชาชน" (Coalition for People's Democracy) ร่วมกับ 14 องค์กรพัฒนาเอกชนและพรรคการเมืองในมาเลเซีย (In Won Hwang, 2003 : 314) ซึ่งเครือข่ายดังกล่าวเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียให้ความยุติธรรมแก่นายอันวาร์ อิบราฮิม ต่อมาเครือข่ายดังกล่าวได้ก่อตั้งแนวร่วมทางการเมืองที่เรียกว่ากลุ่ม "ปฏิรูป" (Reformasi / Reformation) ขึ้นเพื่อนำเสนอแนวทางการปฏิรูปการเมืองมาเลเซีย โดย SUARAM เป็นตัวแทนขบวนการ Reformasi ทำหน้าที่เผยแพร่ข้อมูลเรื่องสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะประเด็นที่รัฐบาลมาเลเซียมักใช้อำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมนักการเมืองฝ่ายตรงข้าม (Kris Kharina, 2553) การเข้าร่วมกับกลุ่ม Reformasi

เป็นการขยาย "แนวร่วม" และ "เครือข่าย" ทางการเมืองที่สำคัญอีกครั้งหนึ่งของ SUARAM ซึ่งการเคลื่อนไหวดังกล่าวทำให้ SUARAM เริ่มเป็นที่รู้จักในวงกว้างและมีเครือข่ายผู้สนับสนุนในประเทศมากขึ้น

ถึงแม้ว่าการเคลื่อนไหวของแนวร่วม Reformasi จะเปิดประเด็นความไม่ชอบมาพากลในเวทีการเมืองระดับชาติของมาเลเซียได้อย่างน่าสนใจ แต่เนื่องจากสื่อมวลชน "กระแสหลัก" ในมาเลเซียในเวลาดังกล่าวยังมีความสัมพันธ์อันดีกับรัฐบาล ยิ่งกว่านั้นพรรคอัมโนซึ่งเป็นแกนนำรัฐบาลยังมีการร่วมทุนกับสื่อมวลชนกระแสหลักหลายสำนัก เช่น New Straits Times, The Malay Mail, Berita Harian, Berita Minggu, Harian Metro, Shin Min Daily News เป็นต้น ทำให้สื่อเหล่านี้ยังคงสนับสนุนการทำงานของรัฐบาลเป็นอย่างดี และไม่ได้สนับสนุนการเคลื่อนไหวของกลุ่ม Reformasi มากนัก (Jason P. Abbott, 2004 : 426) ลักษณะเช่นนี้ทำให้แนวร่วม Reformasi และองค์กร SUARAM ต้องปรับเปลี่ยนช่องทางการสื่อสารเพื่อเผยแพร่ข้อมูลและเรื่องราวความเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมของตนผ่าน "สื่อกระแสรอง" หรือ "สื่อทางเลือก" ในรูปแบบอื่นๆทดแทน เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ใหม่ๆและเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นต้น (Zaharon Nain, 2002 : 119-138)

ข้อจำกัดเรื่องช่องทางการสื่อสารนำมาสู่การก่อตั้งเว็บไซต์เกี่ยวกับการเมืองและสังคม ซึ่งมีรูปแบบและมุมมองใหม่ขึ้นเป็นจำนวนมาก ในการนี้ SUARAM ได้เริ่มจัดทำเว็บไซต์องค์กรขึ้นเป็นครั้งแรกในปีค.ศ.1998 และต่อมาสื่อชนิดนี้ก็กลายเป็นช่องทางสื่อสารที่มีประสิทธิภาพในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารต่างๆไปสู่ประชาชนได้ดีขึ้น (Kris Kharina, 2553) ในปัจจุบัน "หน้าหลัก" (Homepage) ของเว็บไซต์องค์กร SUARAM มีเนื้อหาสำคัญ หลายส่วนที่น่าสนใจ เช่น การรวบรวมเอกสารแถลงการณ์ขององค์กร SUARAM การรวบรวมเอกสารบันทึกข้อเรียกร้องที่องค์กร SUARAM ได้ยื่นให้หน่วยงานต่างๆ ตลอดจนรายละเอียดของโครงการที่องค์กร SUARAM กำลังดำเนินการในปัจจุบัน และการประชาสัมพันธ์ถึงกิจกรรมที่องค์กร SUARAM จะจัดขึ้นในอนาคต เป็นต้น การที่ SUARAM เปิดช่องทางการติดต่อสื่อสารผ่านระบบอินเทอร์เน็ตในเวลาดังกล่าวถือเป็นช่องทางที่สำคัญอย่างยิ่งในการสร้าง "แนวร่วม" และ "เครือข่าย" ทางการเมืองกลุ่มใหม่ๆขององค์กร SUARAM ขณะเดียวกันก็เป็นช่องทางในการนัดหมายและการประชาสัมพันธ์การจัดกิจกรรมทางการเมืองที่ทรงประสิทธิภาพเป็นอย่างยิ่งเช่นกัน

ความเคลื่อนไหวที่สำคัญอีกประการหนึ่งของ SUARAM ในปี ค.ศ.1998 ซึ่งอยู่ภายใต้กระแส Reformasi คือ การจัดทำรายงานประจำปีว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย

ขึ้นเป็นครั้งแรก ซึ่งรายงานดังกล่าวเป็นฐานข้อมูลที่สำคัญเรื่องสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย โดยเฉพาะกรณีของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำต่อประชาชน ต่อมารายงานประจำปีดังกล่าว ก็เป็นภาระงานหลักประจำปีของ SUARAM มาจนกระทั่งปัจจุบัน ทั้งนี้ในปัจจุบันองค์กรสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติยอมรับว่ารายงานประจำปีดังกล่าวเป็นเอกสารที่มีความถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อการค้นคว้าและอ้างอิงเกี่ยวกับปัญหาสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย (Kris Kharina, 2553)

ภายใต้กระแส Reformasi นั้น SUARAM ยังร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชนอื่นๆ ในมาเลเซียก่อตั้ง "คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของมาเลเซีย" (National Human Rights Commission of Malaysia) ขึ้นในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1999 (Saliha Hassan, 2002 : 210) ซึ่งการก่อตั้งหน่วยงานนี้เป็นหลักหมายสำคัญที่ทำให้การเคลื่อนไหวเรื่องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียได้รับการยอมรับทั้งจากภาครัฐบาลและเอกชนมากขึ้น ขณะเดียวกันก็ทำให้กลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนและนักวิชาการด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย มีเครือข่าย การทำงานที่กว้างขวางมากขึ้นเช่นกัน

หลังจากการก่อตั้งแนวร่วม Reformasi ไม่นานเครือข่ายนี้ได้ยกระดับขึ้นเป็น "แนวร่วมทางเลือก" (Barisan Alternative) เพื่อสมัครรับเลือกตั้งในการเลือกตั้งทั่วไปปี ค.ศ.1999 ซึ่งพรรคการเมืองสำคัญที่เข้าเป็นสมาชิกแนวร่วมนี้ คือ พรรค PAS พรรค DAP พรรคเคอติลัน และพรรคประชาชนมาเลเซีย (Malaysian People's Party) การตั้งแนวร่วมดังกล่าวคือความพยายามในการสร้างความเข้มแข็งทางการเมืองของพรรคฝ่ายค้านและองค์กรพัฒนาเอกชนเพื่อต่อสู้กับ "แนวร่วมแห่งชาติ" (Barisan Nasional) ซึ่งเป็นแนวร่วมพรรครัฐบาลที่นำโดยพรรคอัมโน อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าการเคลื่อนไหวร่วมกันภายใต้แนวร่วมดังกล่าวจะทำให้พรรคฝ่ายค้านเหล่านี้ได้รับคะแนนเสียงเพิ่มขึ้นกว่า การเลือกตั้งครั้งที่ผ่านมา แต่ผลการเลือกตั้งทั่วไป ปี ค.ศ.1999 ก็ยังคงปรากฏว่าแนวร่วมแห่งชาติที่นำโดยพรรคอัมโนก็ยังคงได้เสียงส่วนใหญ่ในสภาผู้แทนราษฎร คือ 148 จากทั้งหมด 193 ที่นั่ง (John Funston, 2006 : 133)

ถึงแม้ว่าแนวร่วม Reformasi ยังคงไม่สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงผ่านทางประชาธิปไตยหรือกระทั่งก่อให้เกิดการปฏิรูปการเมืองและกระบวนการเสรีนิยมที่แท้จริงในมาเลเซียได้ เพราะรัฐบาลมาเลเซียก็ยังคงไม่สนองตอบต่อกระบวนการดังกล่าวและยังคงมีลักษณะของการปกครองแบบกึ่งประชาธิปไตย หรือรัฐอำนาจนิยมที่มีการเลือกตั้งอยู่เช่นเดิม (Jason P. Abbot, 2009 : 175-199) แต่อาจกล่าวได้ว่าแนวร่วม Reformasi เป็นปรากฏการณ์

ทางการเมืองที่น่าสนใจเพราะเป็นการรวบรวมผู้คนต่อต้านรัฐบาลมาเลเซียไว้เป็นจำนวนมากที่สุดครั้งหนึ่ง ซึ่งการรวมตัวครั้งนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของอุดมการณ์และประเด็นทางการเมืองมากขึ้นกว่าที่จะตั้งอยู่บนอุดมการณ์เรื่องเชื้อชาติดังที่เคยเป็นมาในมาเลเซีย ทั้งยังมีความพยายามที่จะยกระดับแนวร่วมนั้นไปสู่เป็นองค์กรทางการเมืองอีกด้วย (Meredith Weiss, 2006 : 16-17)

ในเวลาที SUARAM ร่วมเคลื่อนไหวทางการเมืองในแนวร่วม Reformasi และ Barisan Alternatif นั้น SUARAM ได้ปรับเปลี่ยนหน้าที่ในการเคลื่อนไหวของตนเองในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในให้แข็งแกร่งขึ้นเช่นกัน โดยเฉพาะการรวบรวมองค์กรพัฒนาเอกชนให้เข้าร่วมโครงการ "ยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน" (Abolish ISA) ซึ่งจัดทำและแจกจ่ายสติ๊กเกอร์ที่มีข้อความดังกล่าวให้ประชาชนนำไปติดตามอาคารบ้านเรือนและยานพาหนะส่วนบุคคล ทั้งยังจัดพิมพ์บันทึกของอดีตผู้ที่เคยถูกจับกุมและคุมขังโดยอำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายในจำนวน 803 คน และจัดส่งไปให้พรรคการเมืองทุกพรรคในมาเลเซีย ต่อมากลุ่มเครือข่าย "ยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน" ได้จัดตั้ง "ขบวนการยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน" (Abolish ISA Movement) ขึ้น โดยมีสมาชิกจากองค์กรพัฒนาเอกชนจำนวน 83 องค์กร ซึ่งต่อมาสมาชิกเหล่านี้มีมติให้ SUARAM ทำหน้าที่เป็นเลขานุการของขบวนการดังกล่าว (Kua Kia Soong, 2009 : 87-88)

การเคลื่อนไหวที่แข็งแกร่งที่สุดของ SUARAM ในการเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ปรากฏชัดขึ้นในช่วงครึ่งหลังของทศวรรษ 2000 เมื่อรัฐบาลมาเลเซียยังใช้กฎหมายฉบับนี้อย่างเข้มข้นและต่อเนื่องกับบุคคลหลายกลุ่มทั้งนักการเมือง นักการศาสนาและสื่อสารมวลชน โดยในช่วงดังกล่าว SUARAM ได้ริเริ่มจัดชุมนุมเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ เช่น การชุมนุมครั้งใหญ่ในปี ค.ศ. 2007 ซึ่ง SUARAM รวบรวมผู้คนจำนวนมากไปร่วมชุมนุมและการจุดเทียน ณ บริเวณด้านหน้าของทัณฑสถานกามันติงเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลปล่อยตัวผู้ถูกจับกุมด้วยกฎหมายความมั่นคงภายใน (Kua Kia Soong, 2009 : 16) และในวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 2009 องค์กร SUARAM ก็รวบรวมผู้คนราวสองหมื่นคนไปร่วมชุมนุม ณ จัตุรัสเอกราชเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งมีผลให้รัฐบาลมาเลเซียส่งกองกำลังเข้าสลายการชุมนุมกระทั่งมีผู้บาดเจ็บเป็นจำนวนมากและมีการจับกุมผู้เข้าร่วมชุมนุมเป็นจำนวนหลายร้อยคน (ข่าวสด, 3 สิงหาคม พ.ศ. 2552 : 10)

นอกจากการจัดชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงอันนำมาสู่การชุมนุมใหญ่หลายครั้งในช่วงทศวรรษ 2000 แล้ว ในช่วงเวลาดังกล่าวองค์กร SUARAM ยังคงทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้คนที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายในอย่างต่อเนื่อง ดังกรณีสำคัญๆ คือ การช่วยเหลือเกี่ยวกับข้อมูลและข้อกฎหมายต่อบรรดาชาวอินเดียสมาชิกกลุ่ม HINDRAF ที่ต้องโทษคุมขังหลังการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ของชาวอินเดียในช่วงปี ค.ศ. 2007 รวมถึงการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียปล่อยตัวบรรดานักการเมืองที่ต้องโทษภายใต้กฎหมายฉบับนี้ เช่น การทำบันทึกถึงรัฐบาลมาเลเซียเพื่อเรียกร้องให้ปล่อยตัวเทเรซ่า ก๊อก ที่ต้องโทษหลังจากเรียกร้องให้ศาลสนสถานลดเสี้ยวลำโพงขณะประกอบศาสนกิจและการจัดกิจกรรมชุมนุมและเดินขบวนตลอดจนการจุดเทียนบริเวณสถานที่คุมขังเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียปล่อยตัวนักข่าว เช่น รายา เพตรา และตัน ฮุน เซ็ง ที่ต้องโทษภายใต้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในเนื่องจากเผยแพร่ข้อมูลด้านลบของรัฐบาล เป็นต้น (Nalini Elunalai, 2553)

การดำเนินการของ SUARAM นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1998 เป็นต้นมาแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเทียบกับการเคลื่อนไหวของ SUARAM ก่อนหน้านั้นที่ยังคงเน้นการเคลื่อนไหวในด้านการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารมากกว่าการจัดระดมมวลชนจำนวนมากเพื่อชุมนุมหรือเดินขบวนคัดค้านรัฐบาล ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าอย่างก้าวที่สำคัญเช่นนี้เกิดจากการที่องค์กรแห่งนี้มีความเข้มแข็งมากขึ้น ขณะที่บรรยากาศทางการเมืองและสังคมก็เอื้อต่อการเคลื่อนไหวในกิจกรรมต่างๆ มากขึ้นกว่าในอดีต ตลอดจนแนวร่วมหรือเครือข่ายต่างๆ ที่ SUARAM สร้างไว้เริ่มมีประสิทธิภาพมากขึ้นจึงทำให้ SUARAM สามารถระดมทรัพยากรต่างๆ มาใช้ประโยชน์ในการเคลื่อนไหวทางการเมืองได้มากขึ้น ดังนั้นเมื่อ SUARAM มีภารกิจมากขึ้นจึงได้จัดตั้งสำนักงานสาขาขึ้นที่ยะโฮร์ ในปี ค.ศ. 1999 และที่ปีนังในปี ค.ศ. 2002 ซึ่งการก่อตั้งสำนักงานสาขาดังกล่าวทำให้ SUARAM ขยายขอบเขตและเครือข่ายการทำงานได้ครอบคลุมพื้นที่ประเทศมาเลเซียได้มากขึ้น

นอกจากนี้ SUARAM ยังมีโอกาสขยายเครือข่ายความร่วมมือในระดับสากลมากขึ้น เช่น ในปี ค.ศ. 2002 ได้รับเชิญเข้าร่วมประชุมเอเชียเพื่อสิทธิมนุษยชนและการพัฒนา (Asian Forum for Human Rights & Development) ซึ่งที่ประชุมขอให้ SUARAM วิจัยและศึกษาเกี่ยวกับเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและเสรีภาพในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารในมาเลเซีย ต่อมาในปี ค.ศ. 2005 SUARAM ก็ร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชนอีก 7 ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ตีพิมพ์หนังสือเรื่อง "Freedom of Expression and

the Media in Malaysia" และในปี ค.ศ. 2008 ก็ร่วมกับองค์กร Empower จัดการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่องสิทธิมนุษยชนและก่อตั้ง Universal Periodic Review (UPR) ซึ่งมีสมาชิกเป็นองค์กรเอกชนในมาเลเซีย จำนวน 56 องค์กร และทำงานด้านสิทธิมนุษยชนร่วมกับสภาสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (Kua Kai Soong, 2009 : 7) ซึ่งความร่วมมือเหล่านี้ช่วยขยายขอบข่ายแนวร่วมในการทำงานของ SUARAM ในระดับนานาชาติให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้นเช่นกัน

การเคลื่อนไหวที่ผ่านมาของ SUARAM อาจประสบความสำเร็จในแง่ที่สามารถให้ความช่วยเหลือทางข้อกฎหมายแก่บรรดาผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายในและเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายฉบับนี้และสร้างสำนึกทางการเมืองแก่ประชาชนมาเลเซียผ่านช่องทางอันหลากหลาย แต่ในอีกด้านหนึ่ง SUARAM ยังไม่สามารถผลักดันให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ได้อย่างถาวร ดังจะเห็นได้จากท่าทีบรรดาผู้นำทางการเมืองของมาเลเซีย เช่น นายกรัฐมนตรี อับดุลละห์ อาหมัด บาดาวี ซึ่งเคยแถลงไว้อย่างชัดเจนว่ายังคงเห็นความสำคัญของกฎหมายฉบับนี้ในการรักษาความสงบและมั่นคงของรัฐ (SUARAM, 2009 : 18) หรือแม้ในยุคของนายกรัฐมนตรีนาจิบ ราซัค ซึ่งในช่วงแรกเคยประกาศว่าจะไม่ใช้กฎหมายความมั่นคงภายในอย่างไร้เหตุผลและจะให้ความสำคัญกับเสรีภาพและสิทธิมนุษยชนมากขึ้น ขณะที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดาโต๊ะ เสรีฮิชามมุดดินตุน ฮุสเซ็น (Dato Seri Hishammuddin Tun Hussien) ก็เคยกล่าวว่า อาจพิจารณายกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน (Paridah Abd Samul, 2009 : 45) แต่เมื่อ SUARAM จัดชุมนุมใหญ่เพื่อต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในเมื่อกลางปี ค.ศ. 2009 และมีชาวมลายูอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งใช้ชื่อว่า Magaran ออกมาชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยังคงรักษากฎหมายฉบับนี้ไว้เพื่อรักษาความสงบ สันติภาพและความมั่นคงของมาเลเซียต่อไปก็ทำให้นายกรัฐมนตรี นาจิบ ราซัคต้องหันกลับมาแถลงว่าประเทศมาเลเซียยังจำเป็นต้องมีกฎหมายรักษาความมั่นคงภายในต่อไป แต่อาจต้องมีการปรับปรุงเนื้อหาบางมาตราต่อไปในอนาคต (ข่าวสด, 3 สิงหาคม พ.ศ. 2552 : 10) ซึ่งถ้อยแถลงเช่นนี้ก็ยังไม่สามารถยืนยันได้อย่างชัดเจนว่ารัฐบาลมาเลเซียจะยกเลิกกฎหมายฉบับนี้โดยแท้จริงหรือเพียงแค่ต้องการลดแรงกดดันทั้งจากภายในและนอกประเทศ ขณะเดียวกันก็ไม่ทราบแน่ชัดว่าการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ในอนาคตจะเป็นการยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ไปโดยสิ้นเชิงหรือมีการปรับแก้เนื้อหาบางส่วนเพื่อให้สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชนและยุคสมัยมากยิ่งขึ้น

สรุป

กฎหมายความมั่นคงภายในฉบับปี ค.ศ.1960 เป็นเครื่องมือสำคัญของรัฐบาลมาเลเซีย ในการรักษาความสงบของประเทศ โดยที่รัฐบาลมาเลเซียมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการ สร้างภาพ "ความมั่นคง" และ "ความไม่มั่นคง" ให้ดำรงอยู่ในสังคมเพื่อความชอบธรรม ในการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้เรื่อยมา ทั้งนี้ ที่ผ่านมารัฐบาลมาเลเซียใช้กฎหมายฉบับนี้ จับกุมคุมขังผู้คนเป็นจำนวนมาก ภาวะดังกล่าวนำมาสู่การก่อตั้ง SUARAM ขึ้นในปี ค.ศ.1889 เพื่อช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบดังกล่าวและเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิก การบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ โดยระยะเวลาราว 2 ทศวรรษที่ผ่านมา อาจแบ่งการทำงานของ SUARAM ออกได้เป็น 2 ช่วงเวลาตามลักษณะการดำเนินงานที่แตกต่างกัน คือ ช่วงแรก ระหว่างค.ศ. 1989 - 1997 และช่วงที่สองคือระหว่างค.ศ. 1998 - 2009 โดยในช่วงแรก SUARAM ซึ่งอยู่ในช่วงก่อตั้งองค์กรและยังไม่มีความพร้อมมากนักทั้งในแง่กำลังคน ทุน และอุปกรณ์ต่างๆ จึงมุ่งทำงานในแง่การให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมาย ความมั่นคงภายในเป็นหลัก โดยเฉพาะการให้ความรู้ด้านข้อกฎหมายแก่ผู้ต้องโทษ ตลอดจน เครือญาติและหนายความของคนเหล่านี้ แต่ในช่วงที่สอง SUARAM ซึ่งมีความพร้อมมากขึ้น ทั้งกำลังคน การบริหารจัดการองค์กร ทุน เทคโนโลยี ตลอดจนเครือข่ายการทำงานร่วมกับ องค์กรอื่นๆ จึงทำให้ SUARAM ยกระดับการทำงานและเริ่มเคลื่อนไหวทางการเมือง มากขึ้น เช่น จัดทำเอกสารรวบรวมเรื่องราวการละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย และเข้าร่วม กับพรรคการเมืองฝ่ายค้านเพื่อลงสมัครรับเลือกตั้ง รวมถึงจัดการชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาล มาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในซึ่งมีชาวมลายูเข้าร่วมการชุมนุม ดังกล่าวเป็นจำนวนมาก เป็นต้น

ที่ผ่านมาการเคลื่อนไหวทางการเมืองของ SUARAM มีส่วนช่วยเหลือผู้ได้รับผล กระทบจากกฎหมายฉบับนี้ได้จำนวนมาก และช่วยกระตุ้นให้ประชาชนมาเลเซียมีสำนึก ในแนวคิดประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนมากขึ้น แต่ยังไม่ประสบความสำเร็จมากนัก ในการผลักดันให้บรรดาผู้นำรัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ไปได้อย่าง ลื่นเชิง เพราะคนเหล่านี้ยังคงแสดงท่าทีอันชัดเจนว่าต้องการรักษากฎหมายฉบับนี้เอาไว้ แม้กระทั่งผู้นำมาเลเซียในยุคหลังนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ซึ่งมีท่าทีผ่อนปรนมากขึ้น ก็ยังคงมีท่าทีที่ต้องการรักษากฎหมายฉบับนี้เอาไว้ อย่างไรก็ตามความเคลื่อนไหวของ SUARAM ซึ่งมีส่วนเปิดเผยข้อมูลและเรื่องราวด้านลบของกฎหมายฉบับดังกล่าวอย่างเป็น รูปธรรมก็ทำให้มีชาวมลายูจำนวนมากสนใจและรับรู้สถานการณ์ทางการเมืองในประเทศ มากขึ้น ตลอดจนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองภายในประเทศมากขึ้นเช่นกัน

บรรณานุกรม

หนังสือ

- ชูลีพร วิรุณหะ. (2551). บุหงารายา ประวัติศาสตร์จากคำบอกเล่าของชาวมลายู. กรุงเทพฯ : คัทดีโสภา การพิมพ์.
- คณะอนุกรรมการสิทธิมนุษยชนและสันติภาพ. (2531). เอกสารสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป.

Books

- Ali, Syed Husin. (1996). Two Faces: Detention without Trial. Kuala Lumpur : Insan.
- Constitution of Federation of Malaya 1957. (2007). Kuala Lumpur : Pocket Pixel.
- Encyclopedia of Dr.Mahathir Bin Mohamad Prime Minister of Malaysia Volume 8. (2004). Kuala Lumpur : Dar al-Kitab al-Masri.
- Hickling, R.H.. (1991). Essay in Malaysian Law. Selangor : Pelanduk Publication.
- Hilley, John. (2001). Malaysia: mahathirism, hegemony and the new opposition. London : Zed Books.
- Human Rights Commission of Malaysia. (2003). Review of The Internal Security Act, 1960. Seri Kembangan : Suruhanjaya Hak Asasi Manusia Malaysia.
- Human Rights Watch. (2006). Convicted before Trial : Indefinite Detention under Malaysia's Emergency Ordinance. New York.
- Human Rights Watch. (2000). World Report 2000 Events of 1999. New York : Human Rights Watch.
- Human Rights Watch. (2001). World Report 2001 Events of 2000. New York : Human Rights Watch.
- Human Rights Watch. (2007). World Report 2007 Events of 2006. New York : Human Rights Watch.

- Hwang, In Won. (2003). Personalize the Politics: Malaysia State under Mahathir. Singapore : Institute of Southeast Asia Studies.
- Islamic Human Rights Commission. Malaysia's Internal Security Act (ISA) Detainees, 2007,
- Kheng, Cheah Boon. (2002). Malaysia The Making of Nation. Singapore : Institute of Southeast Asian Studies.
- Milne, R.S.(1999). Malaysian Politics under Mahathir London : Routledge.
- Samul, Paridah Abd. (2009). Datuk Seri Najib: Malaysian First Political Blue Blood: A Long Political Journey from the Golden boy of Malaysian Politics to Malaysia's Sixth Prime Minister. Kuala Lumpur : Sepantas Kurnia Sdn Bhd.
- Soong, Kua Kia. (2002). Malaysian Critical Issues. Selangor : Strategic Information Research Development.
- _____. (2009). SUARAM 20 Years Defending Human Rights. Petaling Jaya Selangor : SUARAM.
- _____. (2005). The Malaysian Civil Rights Movement. Pelaling Jaya: Strategic Information Research Development.
- SUARAM. Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2000. Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2000.
- _____. (2002). Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2001. Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi.
- _____. (2003). Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2002. Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi.
- _____. (2004). Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2003. Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi.
- _____. (2005). Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2004. Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi .
- _____. (2006). Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2005. Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi.

- SUARAM (2007). Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2006. Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi.
- _____. (2008). Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2007. Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi.
- _____. (2009). Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2008. Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi.
- _____. (2010). Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2009. Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi .
- _____. (1999). Malaysian Human Rights Report: Civil & Political Rights 1998. Patalig Jaya : SUARAM Komunikasi.
- The Commission of Law Revision. (2006). Internal Security Act, 1960. Kuala Lumpur : The Commission of Law Revision.
- Weiss, Meredith. (2006). Protest and Possibilities, Civil Society and Coalitions for Political Change in Malaysia. Standford : Standford University Press.

บทความ

- ชปา จิตต์ประทุม. (2542). "วิกฤตการณ์มาเลเซีย: พัฒนาการและความเป็นมา," ใน อุกฤษฏ์ ปัทมพันธ์ และชปา จิตต์ประทุม (บรรณาธิการ). วิกฤตการณ์มาเลเซีย เศรษฐกิจ การเมือง-วัฒนธรรม. (หน้า1-13). กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยโชค จุลศิริวงศ์. (2548). "ผู้นำมาเลเซีย," ใน สิตา สอนศรี (บรรณาธิการ). ผู้นำในเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้. (หน้า293-420). กรุงเทพฯ : โครงการวิชาโทเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- _____. (2542). "รัฐกับ "การทุจริต" ในมาเลเซีย," อุกฤษฏ์ ปัทมพันธ์ และชปา จิตต์ประทุม (บรรณาธิการ). วิกฤตการณ์มาเลเซีย: เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม, (หน้า47-70). กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ตีรณ พงศ์เมฆพัฒน์. (2542). "ข้อสังเกตเกี่ยวกับทางออกของนโยบายเศรษฐกิจมาเลเซีย," ใน อุกฤษฏ์ ปัทมพันธ์ และชปา จิตต์ประทุม (บรรณาธิการ). วิกฤตการณ์มาเลเซีย: เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม, (หน้า19-46). กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Articles

- Abbot, Jason P.. (2009). "Malaysia's transitional moment? Democratic transition theory and the problem of Malaysia expectionalism" in South East Research, Volume17, Number 2, July 2, (pp.175 - 199).
- Funston, John. (2006). "The Malay Electorate in 2004: Reversing the 1999 Result?," in Malaysia Recent Trends and Challenges, (pp.132-156). Singapore : Institute of Southeast Asian Studies.
- Hamid, Ahmad Fauzi Abdul. (2003). "Inter - Movement Tension Among Resurgent Muslims in Malaysia: Response to the State Clampdown on Darul Arqam 1994," in Asian Studies Review Volume 27, Issues 3, September, (pp. 361 - 387)

- Hassan, Saliha. (2002). "Political Non-Governmental Organizations Ideal and Realities," in Francis Loh Kok Wah and Khoo Boo Tiek (eds), Democracy in Malaysia Discourses and Practices, (pp.198-215). Richmond Surrey : Curzon Press.
- Lopez C., Carolina. (2007). "Globalisation, state and g/local human rights actors: contestation between institutions and civil society," in Edmun Terrence Gomez (ed). Politics in Malaysia: The Malay Dilemma, (pp.51-74). New York : Routledge.
- Macmillan, Alan, Ken Booth and Russell Trood, (1999). "Strategic Culture" in Ken Booth and Russell Trood (editors), Strategic Culture in Asia Pacific Region, (pp.3-26). New York : St. Martin ' s Press.
- Makaruddin, Hashim (editor). (2003). "Islam Terrorism and Malaysia's response" in Terrorism and the Real Issues: Selected Speeches of Dr. Mahathir Mohamad Prime Minister of Malaysia, (pp.41-47) Putrajaya : Pelandak Publication (m) Sdn Bhd.
- Nain, Zaharon. (2002). "The Media and Malaysia's Reformasi Movement," in Russell H.K. Heng (ed), Media Fortunes ASEAN State in Transition Changing Times, (pp.119-138). Singapore : Institute of Southeast Asia Studies, 2002.
- Peletz, Michael G.. (2005). "Islam and The Cultural Politics of Legitimacy: Malaysia," in Robert W. Hefner (ed), The Aftermath of September 11, in Remaking Muslim Politics: Pluralism, Contestation, Democratization, (pp.240-273). New Jersey: Princeton University.
- Rabasa, Angle M.. (2004). "Southeast Asia: Moderate Tradition and Radical Challenge," in Angel M. Rabasa (ed). The Muslim World after 9/11, (pp.367-412). Santa Monica : RAND Corporation.
- Ramakrishnan, Sundari. (2003). "The environmental movement" in Malaysia in Social Movements in Malaysia from Moral communities to NGOs, (pp.115-139). New York : Routledge.

Ramakrisna, Kumar. (2005). "The Southeast Asian Approach" to Counter-Terrorism Learning from Indonesia and Malaysia," in Journal of conflict Studies, Vol.25 No1,' ฉบับเผยแพร่ในระบบอินเทอร์เน็ตที่ [http://etc.unb.ca/ojs/index.php/JCS/article/view Article/189/333](http://etc.unb.ca/ojs/index.php/JCS/article/view/Article/189/333) สืบค้นเมื่อ 22 สิงหาคม พ.ศ. 2553.

SUARAM. (2009). SUARAM's Covenant of Guiding Principles in Kua Kia Soong. SUARAM 20 years Defending Human Rights SUARAM 20 Years Defending Human Rights, (pp.131-137). Petaling Jaya Selangnor : SUARAM.

Wahid, Datuk Zainal Abidin bin Abdul. (1983). "Power and Authority in Melaka Sultanate : The Traditional View," in Kernial Singh Sindhu and Paul Wheatley,(eds), Melaka : The Transformation of A Malay Capital C.1400-1980, (pp.41-47). Kuala Lumpur : Oxford University Press.

Weiss, Meredith L. Saliha Hassan. (2003). "Malaysian NGOs History, Legal Framework and Characteristics," in Social Movements in Malaysia from Moral communities to NGOs, (pp.17-44). New York : Routledge.

Weiss, Meredith L.. ("What Will Become of Reformasi? Ethnicity and Changing Political Norms in Malaysia," in Contemporary Southeast Asia, Volume 21, Number 3, December, pp.424 -450.

Welds, Jutta. (1999). "Introduction: Constructing Insecurity" in Cultures of Insecurity: States, Communities and the Production of Danger, (pp.1-34). Mineapolis : Minesota University Press

หนังสือพิมพ์/วารสาร

ข่าวสด , ฉบับวันที่ 3 สิงหาคม พ.ศ. 2552, หน้า 10.

สุรชาติ บำรุงสุข. (2550). "กฎหมายความมั่นคงกับปัญหาสิทธิมนุษยชน บทเรียนจาก มาเลเซีย," มติชนสุดสัปดาห์. ปีที่ 27, (ฉบับที่ 1411), 36-37.

"Najib: ISA has protected country from terrorism", New Straits Times, 2 December, 2008, p.1.

New Straits Times, 28 October 1987, p 1–2,

New Straits Times, 29 October 1987, p 1–3,

Far Eastern Economic Review, 5 November 1987, p. 14.

Far Eastern Economic Review, 12 November 1987, p. 12–14.

เครือข่ายอินเทอร์เน็ต

<http://www.malaysiakini.com/news/109707> สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2552.

<http://www.amnesty.org/es/library/asset/ASA28/045/1998/es/22285294-e75f-11dd-b8d3-c95de5982fed/asa280451998en.html> สืบค้นเมื่อ 5 กันยายน พ.ศ. 2553.

<http://www.wmd.org/resources/whats-being-done/civic-education-democracy/interview-cynthia-gabriel> สืบค้นเมื่อ 10 มีนาคม พ.ศ. 2554.

<http://update4.malaysiakini.com/news/13492> สืบค้นเมื่อ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2553.

<http://www.malaysiakini.com/opinions/21920> สืบค้นเมื่อ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2553.

บุคลากรกรม

Kris Kharina. สมาชิกและผู้ดูแลข้อมูลขององค์กร SUARAM บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต. สัมภาษณ์โดย อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่ องค์กร SUARAM เมืองเปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

Nalini Elunalai. ผู้รับผิดชอบโครงการยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน (Abolish ISA) องค์กร SUARAM. สัมภาษณ์โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่องค์กร SUARAM เมืองเปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2553

Ng Eng Kiet. คณะเลขาธิการองค์กร SUARAM สาขาปีนัง. สัมภาษณ์โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ องค์กร SUARAM สาขา ปีนัง เมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2553

Ong Jin Cheng เลขาธิการองค์กร SUARAM สาขาปีนัง โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ องค์กร SUARAM สาขา ปีนัง เมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2553